

WESTERN

Ivan Kolins

NASILJE U BLEKSTONU

BROJ 248 • 27 DINARA

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

248

1991

Ivn Kolins

NASILJE U BLEKSTONU

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
G. PAŠĆANOVIĆ

Lektor
J. STOJICEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Jovan Uglješin

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

Ivn Kolins

NASILJE U BLEKSTONU

I

Vraćajući se iz Blekstonu, gde je bio u poseti nekim svojim prijateljima, Džonatan Karadin je jahao prema svom ranču. U jednom trenutku, kada je prešao preko male uzvišice, ugledao je veliko krdo goveda koje se kretalo prema zapadu. Delovalo je kao kakvo crno more koje je preplavilo pustu ravnicu, tu i tamo prošaranu jukom.

Kad se nešto više približio stadu, video je kako kauboji usmeravaju predvodnike krda i nastoje da uspore njihovo kretanje, da bi ih zaustavili u oblacima prašine.

Kola s kuhinjom zaustaviše se kraj šumice kanadskih topola. Džonatan potera svoga crnog ždrepcu prema tim kolima. Kad je stigao do njih, vatra se već bila razgorela. Kuvar je bio zauzet spremanjem jela za sve ljude. Na njegov poziv, Džonatan Karadin prihvati da im se pridruži. Međutim, kuvar, čovek niskog rasta, čkiljavih očiju i hrapavog glasa učinio je to tako da je njegov poziv delovao više kao razdražljivo pitanje:

— Hoćeš li da jedeš s nama, Dugajlijo?

— Pa... — Džonatan sleže ramenima i pogleda u vatru.

— Nama nije rano — reče mu kuvar. — Još od zore grickamo samo prašinu iza ovih životinja. — Pljunuo je s gađenjem, a zatim nastavio: — Inače, već mi je dosta teranja stoke.

— On ostaje da jede s nama, Frenk — reče jedna žena koja je dolazila od drugog kraja kola. — Nemojte nikako da ga pustite. U ovom društvu se retko viđaju zgodni muškarci. — Sada je pred njima stajala žena, s rukama na kukovima, drskog držanja, u prljavoj pamučnoj bluzi i šarenoj suknji na cvetiće. Neočešljana crna kosa padala joj je preko ramena i jedne strane lica. Zabacivši glavu, ona ukloni kosu sa svojih crnih očiju, kako bi bolje videla ovog visokog muškarca na crnom ždrepcu. Bilo je očigledno da ga je gledala s neskrivenim divljenjem.

Sada su i goniči stoke počeli da stižu u logor. Jedan za drugim bi sjahali i rasedlavalali konje. Džonatan uopšte nije obraćao pažnju na njih. On se koncentrisao na čoveka koji se pojavio iza kola s kuhinjom i prišao ovoj ženi. Bio je to mršav momak, ciničnog izraza lica, odeven u crnu odeću. Bio je star oko

dvadeset tri godine. Biserne drške njegovih koltova, koje je nosio nisko, blistale su mu naspram crne odeće. Više je ličio na profesionalnog revolveraša nego na goniča stoke.

— Sjaši i zauzmi mesto — pozva ga kuvar.

Džonatan je oklevao nekoliko trenutaka a onda je sjahao. Ženi je klimnuo glavom i u znak pozdrava dodirnuo prstom ivicu svog sivog šešira.

— Ja sam Barbara Banister — reče mu žena, isturivši bradu prema čoveku u crnom. — Ovo je moj nadzornik Robert Porter. Kod mene je od samoubistva moga muža. — Potom je pokretom ruke pokazala na stado goveda. — To je sva moja imovina. Stado broji hiljadu pet stotina grla goveda, koja na ovoj meksičkoj suši ne bi mogla da prežive ni mesec dana. Ne ostaje mi ništa drugo do da ih prodam i dobijem nešto dolara. Ukoliko ova goveda ne uspem da oteram do Kalifornije, predstoji mi propast.

— Do nekog određenog mesta u Kaliforniji? — upita Džonatan.

— U Santa Anu — odvrati Porter. — To je novi zlatni grad severno od San Bernandina. Stanovništvo tog grada je stalno u porastu a nemaju dovoljno mesa. Ako stignemo na vreme, možemo tražiti cenu koju želimo. — On pogleda u Džonatanov kolt u futroli i upita: — Imate li vi neko ime?

— Džonatan — odvrati visoki stranac.

Džonatan Karadin još nije bio odlučio da li da ostane i jede s ovim ljudima.

— Ostajete li ili ne? — upita kuvar.

A onda, odjednom, odluka o ostajanju ili neostajanju nije više bila u Džonatanovim rukama. Pred njim se obreše dvojica Barbarinih goniča stoke. Mladi i arogantni, oni se zagledaše u crnog ždrepcu. Jedan od njih uhvati konja za oglavinu a drugi udari šakom po ždrepcčevim blistavim sapima.

— Budi miran, Romeo — promrmlja Džonatan svom ždrepcu, crnom kao ugalj, koji se bio uznemirio.

— Izuzetno dobar konj — reče prvi gonič kada Romeo ustuknu od njega. — Bogami, stvarno dobar.

— Pridrži ga za oglavinu da ga uzjašem — viknu njegov kolega.

— Dalje od tog konja, momci! — zagrmje Džonatan i pođe prema njima.

— Klejtone, Hantere, kakvo je to ponašanje? — reče žena prekorim glasom.

— Zaboga, Barbara — reče uvređeno Klejton okrenuvši se prema njoj. — Ovo je prvi punokrvni ždrebac koga sam video za poslednjih šest meseci. Zato, jednostavno, gorim od želje da ga uzjašem.

— Smeo bih da se opkladim u ovih nekoliko dolara, koji su mi preostali, da bi moj ridan bio brži od tog vranca — reče Hanter.

— Rekao sam — dalje od njega! — podseti ga Džonatan.

— Šta ti smeta da malo pojašem ovog vranca? — upita Klejton gledajući mrko u Džonatana.

— Mnogo mi smeta, momče.

— Izgleda da voliš gužvu, Džonatanane — reče Porter otegnuto i sažaljivo se osmehnu. — Klejton i Hanter su kratkih živaca, pa bih ti savetovao da ih ostaviš na miru.

Džonatan pride Klejtonu koji je u međuvremenu uhvatio Romea za oglavinu. Džonatan još jednom ponovi svoj zahtev. Međutim, Klejton mu se samo prezirivo osmehnu, ne ispuštajući oglavinu. Odjednom, Džonatanova levica sevnu kroz vazduh i njegovi prsti se stegnuše oko zgloba Klejtonove ruke, kojom je držao oglavinu. Klejton zaškrguta zubima i udaru Džonatanu u slabinu. Tada Džonatan pojača stisak oko njegovog zgloba i zavrnu mu ruku na leđa. Klejton kriknu i ispusti oglavinu, a zatim pesnicom slobodne ruke pogodi Džonatanu posred lica. Kao da nije ni osetio udarac, Džonatan okrenu Klejtona i udari ga stopalom u zadnjicu.

Za Klejtonov ponos, taj udarac je prevršio svaku meru. On se zatetura prema svom ortaku i svom svojom težinom nalete na njega. Potom izgubi ravnotežu i skljoka se kao vreća na zemlju. Barbara Banister se cerila. Porter je hladno pripalio cigaru.

Hanter izusti neku psovku i pokrenu ruku prema svom koltu.

— Ostavi tu pucaljku, dečko — reče Džonatan oštro.

Hanter se ukoči.

Njega je prestrašio izraz očiju ovog visokog čoveka, a ne blizine njegove desne šake dršci revolvera. Kad su im se pogledi sreli, Hanter se ugrize za donju usnu.

Klejton ustade češući se po zadnjici i buljeći u Džonatanu.

— Ovo mi još niko nije učinio — zareža on.

— Još jednom te upozoravam — promrmlja Džonatan. — Ne pokušavaj više da uzjašeš ovog konja!

Žena se osmehnu i okrenu prema Porteru.

— Baš mi se sviđa kako se ovaj momak ponaša — reče ona, klimnuvši glavom prema Džonatanu. — Šta kažeš, Roberte, dobro bi nam došao još jedan čovek?

— Već nas ima dvanaest, uključujući mene i Frenka — podseti je Porter. — Ako uzmeš i Džonatanu, tada bi nas bilo trinaest, a ti znaš da sam ja sujeveran.

Barbara klimnu glavom zamišljeno, ali ništa ne odgovori.

Klejton i Hanter stajali su po strani i mirno posmatrali. Džonatan je tako postavio Romea da ga može uzjahati a da njima ne okrene leđa. On se namršti i mrko pogleda u Portera i Barbaru.

— Ja nisam čovek za unajmljivanje.

— Šteta — reče žena, popravi kosu i namignu Džonatanu. — Baš bi bilo zanimljivo.

Pre nego što je na svom crnom ždrepcu krenuo iz logora, Džonatan dodirnu obod svog šešira u znak pozdrava.

Nekoliko trenutaka kasnije, Džonatan je jahao uporedo s krdom koje je vrvilo kao mravinjak. Bilo je tu, po njegovoj proceni, oko hiljadu pet stotina grla goveda koja su bila užasno mršava. U Blekstonu se pričalo o dugoj suši u nekim zapadnim

krajevima zemlje. Sudeći po izgledu ovih životinja, u tim pričama nije bilo preterivanja. Stoka je halapljivo pasla retku travu, verovatno najbolju hranu koju je imala otkad je pošla iz Novog Meksika.

Džonatan upravi svoga vranca prema brdima u čijem se podnožju nalazio njegov ranč.

Prošlo je samo nekoliko meseci otkad je počeo da ga izgrađuje. Do potpunog završetka trebalo mu je još dosta vremena. Međutim, koralni su bili izgrađeni, pa je Džonatan svake druge nedelje odlazio u brda da lovi mustange i da ih potom dogoni u ravnicu.

Sasvim neočekivano, odnekuda, s njegove desne strane, prolomi se pucanj. Samo što je odjek pucnja dopro do njegovih ušiju, jedno zrno mu okrznu obrvu. Okrznuće je bilo plitko, ali je udar zrna bio jak. Džonatanu se odjednom smrкну pred očima. Kad je uplašeni Romeo zastao, Džonatan mlitav i bespomoćan kliznu iz sedla i pade na zemlju.

Nešto kasnije, kad je osetio toplotu sunca na svom licu i otvorio oči, bio je svestan da mu nešto nedostaje. Brzo je ustanovio da mu je nestalo oružje — kolt sa drškom od slonovače, sa dugom cevi kakve nosi američka konjica, kao i futrola i opasač pun metaka. On se osvrnu oko sebe i opsova. Iz unutrašnjeg džepa njegove jakne nestao je novčanik. U njemu je bilo preko sto dolara. Dakle, pljačkaši su mu odneli sve — novac, dokumenta čak i kutiju šibica.

Drhteći od besa, još uvek ošamućen, Džonatan ustade. Za samo nekoliko minuta pregledao je tragove oko sebe. Uočio je već poznate tragove Romeovih kopita kao i tragove još dva konja, koji su vodili prema severu, ka jednoj šumici. Džonatan ponovo leže na zemlju i prisloni uho na njenu tvrdnu površinu. Nije osetio nikakvo podrhtavanje. Bio je to pouzdan znak da su njegovi napadači već daleko odmakli.

Kad je ponovo ustao, pogledao je prema jugu i spazio odsjaj sunca u nekoj vodi. Voda mu je sada bila najpotrebnija. Trebalo je da pokvasi lice, glavu i osušeno grlo.

Potok koji je sporo tekao bio je uzan i plitak. Kad je kleknuo na ivicu i nadneo se nad vodom, ugledao je zamućen izraz svog krvavog lica, pa je tek tada shvatio koliko je imao sreće što je uopšte ostao živ. Da su se razbojnici setili da mu provere puls, verovatno bi ispalili još koji metak u njega. Krv koja je tekla iz posekotine na čelu, u međuvremenu mu je oblila celo lice. Bilo je očigledno da su ga ostavili verujući da je mrtav.

Džonatan se najpre napio vode a zatim je nakvasio maramicu i njome obrisao krv sa lica. Kad se ponovo ogledao u vodi, video je da je posekotina bila nešto manje od dva inča dugačka. Dakle, imao je sreće. Hladna voda mu je prijala.

Posle osveženja, Džonatan se vrati tragovima, stavljajući na glavu šešir. Dok je išao prema šumici, oštro je zviznuo. Na njegov zvižduk, Romeo se nije odazvao rzanjem. Stoga, kad je

stigao do šumice, nije ni očekivao da bi tu mogao naći svoga vranca. Tragovi na jednoj čistini prema severnoj ivici šume otkrili su mu ono što je hteo da zna. Tu su tragovi konja bili izmešani pa su ukazivali na neku gužvu i užurbano kretanje. Džonatan je otkrio i tragove jahaćih čizama, što je bio znak da je bar jedan od razbojnika silazio na kratko s konja. Zašto, pitao se Džonatan. Na sredini čistine jasno su se videli tragovi njegovog vranca koji se tu bio ukopao. Džonatan je zaključio da je tu jedan od razbojnika držao Romea za oglavinu, dok je drugi pokušavao da ga uzjaše.

I drugi tragovi koje je Džonatan tu video, potvrđivali su da njegov snažni vranac nije dozvolio da ga uzjašu. Bio je tu i jedan jasan otisak šake s raširenim prstima. Ostavio ga je čovek koji je pao i, oslonivši se svom težinom na šaku, pokušao da ustane. Tu je bio i jedan dugačak otisak njegovih leđa i tragovi mamuza, koje su duboko zaparale zemlju.

Srce mu je zalupalo jače kad je sagledao ostale tragove. Na jednom stablu, na krajnjoj ivici šume, našao je okrznuće metka. Bili su tu i tragovi Romea, koji su se udaljavali severno od šume. Tragovi su ukazivali da je Romeo odjurio u najjačem galopu.

Tada Džonatanu postade sasvim jasno šta se dogodilo. Pošto je sa sebe zbacio razbojnika, Romeo je odjurio kroz šumu. Za njim su pucali jedan ili oba razbojnika. Džonatanu je ostalo samo da se nada da ga njihovi me-

ci nisu pogodili. Ako, pak, jesu... nesvesno je stisnuo pesnice.

Pre nego što je pošao da traži vranca, Džonatan je pretražio prostor istočno od šume i otkrio mesto gde su napadači izašli iz šume. Otišli su prema jugoistoku ostavljajući za sobom jasne tragove. Pošto nije bilo vetra, Džonatan je zaključio da će se tragovi zadržati najmanje četrdeset osam časova.

Namrgoden, s oštrim bolom u glavi, savlađujući gnev, Džonatan Karadin pođe prema severu, teturajući se za tragovima svoga ždrepcu.

Po velikoj vrućini, celo popodne Džonatan je išao po užarenom tlu. Iako je pešačenje Džonatanu otežavalo napredovanje, poslužila ga je sreća.

Za toliko vremena koliko je Džonatanu bilo potrebno da stigne do prvih kamenitih brežuljaka na ulazu u široki kanjon, njegov vranac je mogao da pretrči mnoge milje. Džonatan je bio premoren i iscrpljen, zabrinut i izgladneo, ali je uskoro našao vranca.

Ždrebac je stajao pognute glave, sa zapetljanim uzdama u jedan žbuñ. Kad je ugledao Džonatanu, zaništao je, ali nekako neveselo.

Kad je prišao vrancu, Džonatanu je odmah bilo jasno zašto je pobegao tako daleko i zašto mu se žurilo. Trpeo je bolove. Na levom boku imao je crvenu brazgotinu, prouzrokovanu okrznućem puščanog zrna, i jednu modricu na hrptu.

Džonatan pregleda bisage i savijeno ćebe a zatim sočno op-

sova. Iako nisu dirali čebe, razbojnici su odneli vinčesterku i ispraznili bisage. Odneli su svu hranu i rezervnu municiju. Nije bilo nimalo loja da namaže ždrepcčevu ranu.

Džonatan je ubrzo našao izvor pa je vranac pio vode i onda pasao travu. Dok vranac bude sposoban za jahanje, noć će već uveliko odmaći. Ali sada, kada su opet zajedno, Džonatan će moći da se malo strpi.

Osim toga, Džonatan Karadin je imao čudan predosećaj ko bi mogli da budu razbojnici koji su ga napali, i gde bi mogao da ih nađe.

II

Do zalaska sunca, stado Barbare Banister spustilo se u jednu kotlinu dugačku oko kilometar i po, severno od Blekstona. Barbara i još šestorica njenih ljudi, uključujući Portera i kuvara, ostali su u logoru, dok su ostali odjahali u grad da piju i da se kartaju.

— Sto posto sam uveren da to mora biti Blekston — reče Porter Barbari Banister, dok su se nameštali oko vatre. — Moja orijentacija je tačna.

— Nadam se da je mesto bogato — promrmlja ona, dok joj se u očima ogledao izraz blage sumnje. — Roberte, koliko ćemo dobiti za ova goveda u Santa Ani?

— Lepu svoticu.

— Ali moraćemo da isplatimo ljude — podseti ga ona. — Koliko će čisto ostati nama, meni i tebi? Koliko će novca ostati za večernje haljine i za provod u Kaliforniji?

— Ja imam jedan mali posao u Blekstonu — reče on. — Posle toga više neće biti obzira i strepnje. Kristoferovo je sve što mi treba.

— Da li si siguran da će on biti u toj kočiji?

— Kristofer je bio prisutan kad je ovaj kupio kartu — reče Porter. — Začiljivši očima, nastavi krajnje napetih živaca. — Iako se kreće uz pomoć štake, uspeo je da dođe do stanice i kupi voznu kartu. A sada, dosta o tom gutaču plamena, Barbara. Uporan je kao mazga.

— Mrzim ga iz dna duše — reče Barbara, zadihana od uzbuđenja. — Uvek sam ga mrzela! Kad si mi svojevremeno rekao da si ga ubio, bila sam sigurna da su naše brige prošle zauvek.

Porter oseti prekor u njenim rečima.

— Ponekad se dogodi i takav slučaj — promrmlja on.

Barbara se osmehnu.

— Pa, naravno. Događa se da omane i revolver koji nikad ne promašuje.

— Ne budi bezobrazna — obrecnu se on. — Ne sviđa mi se taj tvoj ton.

Čitali su nekoliko trenutaka a onda Porter prekide tišinu i reče:

— Poštanska kočija trebalo bi da stigne u Blekston prekosutra.

— Zašto da čekamo toliko dugo? — upita Barbara uklanjajući zamršenu kosu s očiju. — Zašto ne uzmeš polovinu našeg ljudstva i jedno vreme pratiš kočiju? Tada ćeš imati prilike da izabereš najpovoljnije mesto za napad. Zaustavi tu kočiju, Porteru! — Barbara je sada potpuno

vladala sobom i govorila tečno. — Izvuci tog tipa iz kočije i ukloni ga jednom zauvek. Zar to ne bi bilo bolje?

Baš kad je hteo da joj odgovori, začuo se topot konjskih kopita. Jedan od njihovih ljudi se već vraćao iz grada, posle nepun čas vremena.

— Dakle, Skeltone? — upita Porter istežući se u kukovima. — Šta si video tamo?

Skelton sjaha s konja i osmehnu se, a zatim izvadi duvankesu i poče da savija cigaretu.

— U Blekstonu nema zastupnika zakona — odvrati on otegnuto. — U stvari, u celom kraju postoji samo jedan čovek sa značkom — šerif. — Skelton se polako sagnu da bi iz vatre uzeo ugarak i pripalio cigaretu. — Dakle, samo jedan predstavnik zakona a ima mnogo banaka. Jedna od njih se nalazi tik uz stanicu. — Pogledao je u Portera očekujući njegovo reagovanje.

— Roberte, mogli bismo... — izusti žena.

— Sve u svoje vreme — reče Porter ućutkavši je pokretom rukom. — Sve u svoje vreme!

— Kad je pre nekbliko dana požar zahvatio moja kola — požali se ona tužnim glasom — sve mi je izgorelo. Sve što mi je ostalo, na meni je!

— Ja ću te odenuti — obeća on.

— Za to će biti potrebno puno novca — odvrati ona.

Skelton se osmehnu i njegove debele usne otkriše od duvana požutele zube.

— Neka te to ne brine, Barbara. Predosećam da će se Porter pobrinuti za šerifa a onda će nam Blekston biti potpuno na

raspolaganju. To je velik i bogat grad, ali mu je stanovništvo mekano.

Porter ga pogleda hladno.

— Šta znaš o tom šerifu? — upita on.

Skelton mu se unese u lice i odgovori:

— Zove se Džekson.

— Džekson? — Porteru zastade reč u grlu.

Skelton klimnu glavom potvrdno i poče da se ceri.

— To je isti onaj čovek koji je izbacio sa posla tvog brata a tvog rođaka Donalda Hekmena strpao u zatvor. — Za trenutak je teatralno ućutao a zatim nastavio: — Dirk Džekson je šerif u Blekstonu.

— Jesi li siguran u to? — Porter se svim silama trudio da sakrije uzbuđenje u glasu. — Jesi li ga video svojim očima?

— Sasvim pouzdano znam da je u pitanju Dirk Džekson. Zastao je kod saluna i rekao našim momcima da su dobrodošli u Blekston, samo da ne prave nered. Uveren sam da je to bio Džekson. Prepoznao bih ga u svakoj prilici.

Robert Porter poče da šeta tamo-amo ispred vatre. Žena ga je posmatrala otvorenih usta nastojeći da odgonetne njegove misli. Međutim, on nije uopšte obraćao pažnju na nju.

— Kad si se već vratio — promrmlija on obraćajući se Skeltonu, — pomози momcima koji noćas dežuraju kod stoke. Ja odlazim u Blekston.

Barbara i Skelton gledali su za njim dok je išao prema svom konju. Oboje su bili napetih živaca i stisnutih usana.

Nekako u isto vreme, kada je Džonatan Karadin jahao prema jugu, u pravcu granice i približavao se logoru, Melinda Vendover je radila u restoranu koji je držala u zajednici s ujakom. Posluživala je jednu grupu gostiju među kojima je bio zajapuren i malo pripit Martin Klejton.

— Šta bi mi dala za ovo, lepotice? — upita on, razgrnu jaknu i iza pojasa izvuče jedan kolt. Spustio je blistavo oružje na tezgju i pogledao u crnooku devojku, očekujući odgovor. — Ako ste zainteresovani, meni je potreban gotov novac.

Melinda pogleda u kolt 45, sa dugom cevi, i odmah primeti poznate inicijale koji su bili urezani u slonovaču. Prepoznala je kolt, ali ni pokretom ni glasom nije to pokazala.

— Dvadeset — reče ona. — Daću vam dvadeset dolara za njega.

Kada je Klejton otišao iz lokala, Melinda je uvila kolt u svoj šal a zatim pogledala u ujaka.

— Ti pripazi na lokal — reče ona kad je ujak prišao. — Ja moram da izađem na kratko vreme.

Ujak sleže ramenima, počea se po glavi i iznenađeno pogleda za njom, dok je izlazila na sporedni izlaz za osoblje.

Kad se našla u mračnom sokaku, pritegnula je šal oko kolta, a zatim krenula prikradajući se prema jako osvetljenoj glavnoj ulici. Usput je stalno razmišljala o tome da se Džonatanu moralo nešto dogoditi. Nešto strašno. Džonatan se nikad ne

bi, bez borbe, rastao od svoga kolta. Jednom joj je rekao da bi pre poginuo nego što bi dozvolio da mu neko otme kolt. A to što se dogodilo, iako nije znala šta je u pitanju, odjednom ju je pogodilo kao grom, pa su joj se oči ispunile suzama.

Melinda Vendover je žurnim koracima išla prema centru grada, gde se nalazila šerifova kancelarija. Ubrzo, ona se našla pred šerifovim uredom. Kroz prozor s ulične strane, kao i kroz odškrinuta vrata, videla se svetlost lampe. Malo joj je laknulo. Po svoj prilici, šerif se nalazio u kancelariji. Ona ubrza korake, ali naglo zastade zbog pucnja koji se prolomi kroz noć.

Srce joj snažno zakuca. Odgovor na pucanj, koliko je mogla da proceni, došao je iz sokaka pored Džeksonove kancelarije, iz uskog, slabo osvetljenog prolaza, koji je vodio od glavne ulice prema periferiji grada.

Melinda je oklevala trenutak-dva. Ali, kad je čula usplahirene glasove i ugledala dve poznate prilike kako užurbano prelaze preko glavne ulice prema ulazu u šerifovu kancelariju, i ona je pohitala u tom pravcu.

Pošla je uzanim sokakom, osvrćući se. Sokak je bio pust. Bočni prozor Dirka Džeksona bio je još uvek otvoren.

Čim je kročila u šerifovu kancelariju, za njom su ušli Randolph Dekster, sedlar i Džordž Tompson, kovač.

Šerif je ležao opružen, licem okrenutim prema podu, pored prevrnute stolice. Melinda je odmah zaključila da je šerif pogo-

den dok je sedeo za stolom. Hitac ga je oborio sa stolice.

— Pogoden je s leđa — promrmlja Thompson besno.

Dekster prisloni uvo na šerifove grudi, da bi ustanovio da li još diše.

— Diše!

Thompson pođe prema vratima i reče:

— Vi ostanite s njim a ja idem po doktora Parkera.

Posle tih reči, Thompson se žurno udalji.

— Da nisi kojim slučajem videla ko je počinio ovo gnusno delo, Melinda?

— Nisam — odgovori ona bez oklevanja.

— Pa, naravno — klimnu glavom Dekster rezignirano. — U ovom slučaju radi se o ubici koji nije želeo reklamu. — On ponovo spusti pogled na šerifa koji je i dalje ležao bez svesti. — Uvek sam voleo Dirka Džeksona — promrmlja on.

Za nekoliko minuta stigao je doktor Keri Parker, u pratnji oznojanog Džordža Tompsona, još nekolicinom ljudi koji su doneli nosila.

Lekar je najpre pregledao ranu a zatim je prekontrolisao rad srca i bila, koji su bili normalni. Potom je pozvao ljude da mu pomognu da okrenu šerifa na leđa.

— Samo pažljivo, momci.

— Kako mu je, doktore? — upita Melinda šapatom, strahujući da će Kerijev odgovor samo potvrditi njene crne slutnje i strahovanja.

— Rad srca mu je bolji nego što sam očekivao — odgovori Keri. — Izgleda da Džeksonu ne

preti neposredna opasnost po život.

Iako je još uvek bio bez svesti, šerif proštenja dok su ga okretali na leđa. Lekar se nagnu iznad njega da bi mu pregledao ranu. Kad je to završio, rekao je: — Dobro je.

— Šta tu može da bude dobro kad je u pitanju rana prouzrokovana zrnem iz vatrenog oružja? — upita Thompson.

— Sve zavisi od zrna, Džordže — počeo Keri da objašnjava: gde je pogodilo, kako je pogodilo, da li je u pitanju samo okrznuće nekog organa ili prostrelina. Ovde se radi o prostrelini, ali zrno nije povredilo ni srce ni pluća. Mislim da naš šerif ima šanse da preživi. Samo mu je potreban duži odmor, najmanje desetak dana.

— Ovo se nije moglo dogoditi u nepovoljnije vreme, doktore — reče Thompson. — U okolinu grada je upravo stiglo stado goveda, praćeno goničima, koji su se tu ulogorili. Već ih ima pola tuceta u gradu. Još nikad nisam video takve siledžije.

— Već su nam priredili dosta nevolja — reče jedan od prisutnih. — Jedan je napao Dikinsovu kćer. Nekolicina drugih pretukli su Robertsonovog čoveka.

Čim je zbrinuo ranu, šerifa su smestili na nosila i odneli ga u Kerijevu kuću.

Pošto ju je Keri uverio da ona tu više ne može biti od pomoći, Melinda Vendover se uputi u svoj lokal. Ona je već bila donela odluku.

Odlučila je da ode do Džonatanovog ranča. Iako je skoro bila uverena da se Džonatanu do-

godilo ono najgore, ipak je htela da se lično u to uveri.

Vrativši se u lokal, Melinda je otišla u svoju sobu da se presvuče. Obukla je suknju za jahanje, sašivenu od rebrastog somota mrke boje, zatim pamučnu bluzu i jaknu od finog crnog materijala. Navukla je čizme za jahanje ručne izrade, koje je kupila prošle jeseni od jednog kožarskog trgovca. Pošto je smotala kosu u pundu, stavila je plitki šešir na glavu i navukla crne rukavice. Kolt 45, sa dugom cevi, koji je bio umotan u njen šal, pritegnula je pod pazuhu, a zatim se uputila u Tompsonovu konjušnicu.

Nešto kasnije, Melinda Vendover jahala je stasitog dorata, koga je iznajmila od Džordža Tompsona. Držeći se podalje od glavne ulice, ona se kretala mračnim, mirnim ulicama, jašući prema izlazu iz grada.

Kad je napustila grad, upravila je dorata prema severu, podbola ga mamuzama i poterala galopom. Usput se molila bogu da Džonatana zatekne u životu.

Nešto severnije, čovek za čiji se život molila Melinda, ugledao je pred sobom jutarnji logor goniča stoke, pa je požurio prema kotlini u kojoj se nalazilo stado.

Džonatan Karadin je imao dovoljno vremena da podrobno razmisli o svemu što ga je zadesilo otkad je tog jutra krenuo iz Blekstona. Sada su tragovi razbojnika vodili prema jugoistoku, u pravcu stada goveda. Posebno su mu ostali u sećanju dvojica goniča iz logora — Klejton i Hanter.

Melinda Vendover je jahala više od sat vremena dok je stigla do ivice kotline. Tu ju je zaustavio jedan od noćnih čuvara logora i tražio lozinku. Bio je mršav i žut u licu, debelih usana i mutnih plavih očiju, koje su je veoma zainteresovano posmatrale. Upalio je palidrvce da bi bolje video njeno lice.

Uprkos nekom neprijatnom peckanju u potiljku, Melinda je ostala savršeno mirna. Polako je skinula rukavice i stavila ih u džep.

Nije bila naoružana. Džonatanov kolt sa drškom od slonovače bio je smešten u bisagama na doratu. U međuvremenu, ona ga je prepakovala u svileni šal, pošto je prethodno izvadila metke iz njega.

Kad je palidrvce dogorelo do prstiju čuvara, on opsova i baci ga na zemlju.

— Ko si ti? — upita Melinda hladnokrvno — i šta hoćeš od mene?

Odjednom čuvar munjevito pođe prema njoj, tako da ga gotovo i nije primetila, i spusti svoju veliku šapu na njeno rame. Teško dišući od besa, Melinda zari nokte svoje desne ruke u čuvarevo lice. Čuvar glasno kriknu i opsova a zatim se ustremi na nju. Zadavši joj udarac pesnicom u vilicu, odmah ju je nokautirao. Potom, cerekajući se, čuvar je uhvati oko struka i skide sa sedla. Stavio ju je na svog konja, ispred sebe, a njenog je, držeći ga za uzde, poveo za sobom. Tada do njih dojaha jedan od čuvarevih ortaka i obasu ga pitanjima:

— Timoti, šta ćeš s njom?

— Odjednom se stvorila ovde

— odgovori Timoti. — Ima lepu odeću, baš onakvu kakvu voli Barbara. Pa. . . znaš, dugo sam čekao ovakvu priliku da obrađujem Barbaru.

Nešto kasnije, kada je Timoti priterao svoga konja bliže vatri, Barbara Banister se pojavi iz kola. Bila je ljuta.

— Timoti, tvoje mesto je kod stoke! Šta tražiš ovde? Još nije vreme za tvoju smenu, da bi smeo da napustiš dužnost!

— Ovo ćemo završiti za nekoliko minuta — reče otegnuto Timoti. — Došao sam da ti predam poklon, i to je sve.

Barbara nije više gledala u Timotija već je pohlepno buljila u Melindin plitki šešir i skupoceno jahaće odelo. Melinda je upravo dolazila svesti kada je Timoti spusti na zemlju. Ona se uhvati za vilicu koja je sevala od bolova i zagleda se u ženu ispred sebe, koja je imala na sebi ne baš čistu bluzu i pocepanu suknju. Kad je pogledala levo i desno od sebe, ugledala je ogradu na kojoj su visila dva sedla i za koju su bili privezani odmorni konji. Noćni logor bio je smeštan na istočnoj ivici kotline, i bio je okružen s nekoliko stabala.

Ne skidajući pogled s Melinde, Barbara Banister reče nestrpljivo Timotiju:

— Smesta se vrati stoci, Timoti! — naredi ona. — Smesta na posao!

— Mislio sam da će ti se dopasti njena lepa odeća — reče Timoti. — Izgleda da će ti veličina odgovarati.

— I ja mislim. — Oči joj se zacakliše od pohlepe dok je odmevala Melindu od glave do pete.

Timoti uzjaha svoga konja i udalji se. Na Barbarin znak, iz kuhinjskih kola siđe Frenk, uhvati dorata za uzde, odvede ga do kola i veza za zadnji točak.

— Ostavi tog konja! — viknu Melinda.

— Ne brini — reče Barbara blagim glasom. — Frenk ga je samo vezao da te odmeni. — Posle tih reči prišla je Melindi i pružila ruku da opipa materijal njene jakne. Melinda besno odgurnu njenu ruku.

Barbara se blago osmehnu.

— Nije lepo što se tako ponašaš — reče ona prekorno.

— Šta hoćete od mene?

Barbara se osmehu i na obrazima joj se pojaviše jamice.

— Ništa, dušo — odgovori ona. — Potrebna mi je samo tvoja odeća.

— Ti si poludela — odvрати Melinda teško dišući.

Barbara samo zavrte glavom i reče:

— Nagodićemo se.

— Nema nikakve nagodbe — viknu Melinda. — Nikakvog razgovora niti išta slično!

— Prvo me saslušaj — reče Barbara i namršti se. — Pre neki dan zadesila nas je mala nezgoda. Duvao je jak vetar koji je naneo vatru na kola. I šta da vam dalje pričam — pokazala je prstom u pravcu svojih kola — pola stvari je izgorelo. Šatorsko platno je za tren oka buknuo. Tako je izgorela sva moja odeća. Treba da odem u Blekston, dušo, ali ne u ovakvoj odeći. — Prešla je rukama po svojoj prljavoj bluzi i pocepanoj suknji. — Šta bi meštani rekli, kad bi me vide-

li u ovim prnjama? Pomislili bi da sam najobičnije đubre.

— To je tvoj problem — odbru-
si joj Melinda. — Posle onoga
kako se tvoj čovek poneo prema
meni, nisam spremna da ti po-
mognem.

— Ja ne tražim milostinju. Ja
tebe ne molim! — Barbara Ba-
nister pokaza prema stoci. — Za
šest dobrin junaca u ovom kraju
možeš dobiti šta poželiš. Svaki
rančer će ih uzeti bez razmišlja-
nja. Tvrdim da je to dobra na-
knada za tvoju odeću.

— Misliš da bih ja pristala na
to? — Melinda je pogleda s ne-
vericom. — Misliš da bih tram-
pila odeću za tvojih šest junaca?

— Narediću mojim ljudima da
odaberu šest prvoklasnih juna-
ca — reče Barbara odlučno. —
Pored toga, narediću im da ih
oteraju tamo kuda ti poželiš. Ka-
žem ti da junci vrede kao gotov
novac u džepu.

— Kada idem na jahanje, ne
prodajem odeću koju imam na
sebi — odvrati Melinda hlad-
nokrvno.

Barbara Banister se namrgo-
di.

— Ne razgovaraj sa mnom ta-
ko oholo i s visine, dušo — reče
besno Barbara. — Ako nisi toli-
ko pametna da prihvatiš pošte-
nu trampu...

— Ja ne trgujem s osobama
koje unajmljuju ološ! — Melinda
se zacrvne u licu i stisnu pesni-
ce. — A i ti spadaš u taj soj.

Melinda se zatetura kada je
Barbara udari nadlanicom po
desnom obrazu. Dok se kuvar
glasno smeja, Melinda je poku-
šavala da povрати ravnotežu za-
plićući nogama.

— Ološ, dakle? Ja sam ološ?
Barbara joj se ponovo približi
i zamahnu rukom da bi je pono-
vo udarila.

— Ti misliš da si bolja od me-
ne?

Barbara pođe prema Melindi
da je udari, ali ovog puta Melin-
da joj uzvрати. Potom se dve žene
uhvatiše ukoštac i počеше jedna
drugu da udaraју rukama i no-
gama, valjajući se po prašini.
Kuhar uhvati za ruke već is-
crpljenu Melindu i podiže je sa
zemlje. Zadihana i čupayija ne-
go ranije, ustala je i Barbara Ba-
nister.

— Vodi je do onog drveta! —
viknu Barbara pokazujući na
drvo do koga je jedva dopirala
svetlost logorske vatre. — Ja ću
doneti konopac.

— Šta nameravaš s njom? —
upita Frenk vukući Melindu
prema drvetu.

Barbara opsova.

— Najpre ćemo je vezati a po-
sle toga odlučiću šta ću s njom.

*

Ležeći potrbuške pored svoga
crnog ždrepc, koji je bio vezan
za jedan žbun meskite, Džona-
tan Karadin je posmatrao kako
Frenk vezuje Melindu. Neopa-
žen od noćnih čuvara, krećući
se ivicom doline, on se prikrao u
neposrednu blizinu logorske
vatre. Zapanjio se kad je video
šta se tu događa. To je, valjda,
bilo poslednje mesto na svetu
gde je mogao očekivati da će
sresti Melindu. Začkiljio je. Kas-
nije će imati dovoljno vremena
za sporna pitanja. Sada je bilo
najvažnije da je izvuče odavde.

Logor se nalazio istočno od
njega. Duž ivice kotline bilo je

meskito-žbunova. Najbliži čuvar bio je udaljen od njega dobrih sto pedeset jardi, i on je procenio da može obići iza logora a da ga niko ne primeti. Stoka je mirno preživela u kotlini, i kad bi je neko uznemirio sa istočne strane, ona bi se pokrenula prema zapadnoj strani kotline.

Pretraživši džepove, Džonatan je našao nekoliko palidrvaca, što su bili ispali iz kutije koju je ukrao jedan od onih razbojnika. Verovao je da će tih nekoliko palidrvaca biti dovoljno. Žbunovi meskite bili su suvi kao barut.

Džonatan je ostavio ždrepcu vezanog a on je otpuzao do žbuna na istočnoj ivici kotline. Gledajući niz kotlinu, ugledao je još mnogo žbunova. U pravcu logora neprekidno je duvao slab vetar.

Pošto je nalomio nekoliko šaka grančica meskite, Džonatan je od njih napravio loptu. Potom je kresnuo palidrvce o svoj nokat i ubacio ga u loptu. Plamen odmah zahvati celu loptu koju Džonatan zatim gurnu niz padinu. Posmatrao je kako je vetar nosi i pali sve što joj se nađe na putu. Najzad, Džonatan se okrenu i potrča prema svom konju.

Iz pravca logora čule su se promukle psovke i dreka, a onda se odjednom zatrese zemlja, kada je poplašena stoka krenula u stampedo prema zapadu. Začuli su se pucnji kada su čuvari pojurili prema vodećim grlima u nastojanju da ih vrata.

Čim je dotrčao do svog vranca, Džonatan se zakloni iza njegovog stomaka i pogleda prema Melindi, da bi video šta rade njeni otmičari. Barbara Banister

je mlatarak rukama i izdavala naređenja kuvaru.

Za trenutak su bili zaboravili na Melindu Vendover. U stvari, Barbara Banister i kuvar upravo su učinili ono što je Džonatan i predviđao. Uzjahali su konje i pojurili iz logora prema kotlini da bi pomogli da se zaustavi stampedo.

Logor odjednom opuste. U njemu je ostala samo Melinda Vendover koja je bila vezana za drvo. Džonatan se uspravi, odveza vranca i pođe prema logoru.

III

Pri jarkoj svetlosti vatre, ožiljak na čelu jasno mu se video, a šešir mu je bio zabačen na potiljak. Kad ga je ugledala, Melinda je bila veoma iznenađena. Ona se zaprepašćeno zagleda u njegove oči. On joj se osmehnu s ohrabrujućim izrazom lica i zađe joj iza leđa. Dok je odvezivao konopac kojim je bila vezana, ona mu se obrati drhtavim glasom:

— Imala sam loše predosećanje, Džonatane. Bila sam veoma zabrinuta za tebe. Zato sam krenula na tvoj ranč da bih ustanovila...

— Kasnije ćemo o tome — promrmlja on.

Brzo ju je odveo do dorata, pomagao joj da uzjaše i dodao joj uzde. Pošto je i on uzjahao Romea krenuo je napred. Melinda pođe za njim. Baš u trenutku kad je hteo da upravi konja prema kolima s kuhinjom, u nadi da će imati vremena da potraži svoje pokradene stvari, začuo je topot konjskih kopita koji se pri-

blizavao logoru. Neki goniči počeli su da se vraćaju u logor. Džonatan i Melinda upraviše konje prema meskito žbunju.

Dok su jahali kroz žbunje, Melinda je ispričala Džonatanu šta se sve dogodilo u Blekstonu za poslednjih nekoliko časova.

Džonatan je pažljivo saslušao a onda je on njoj ukratko ispričao šta se njemu desilo otkad je pošao iz Blekstonu. Zahtevao je od nje da mu opiše čoveka koji joj je prodao kolt.

— Da, liči na njega — promrmlja on kad mu ga je ona opisala. — To je Klejton.

— Šta nameravaš sada, Džonatanane?

— Moram da poravnam neke račune, Melinda — ućutao je i okrenuo glavu, kao da je nešto čuo. Melinda zausti da nešto kaže, ali je on ućutka. Potom se ponovo čulo nekakvo zavijanje.

Sad ga je i Melinda čula. Zavijanje se čulo sve jače i ličilo je na glasanje ranjene zveri koja se približava.

— Peščana oluja! — prostenja ona.

— Ovo šipražje nije bogzna kakav zaklon — reče on. — Osim toga, ne zna se nikad koliko će oluja potrajati.

— Nismo daleko od Anderse nove barake — reče ona. — Ona se nalazi na pola puta odavde do grebena Pima. Ako vetar duva iz suprotnog pravca, greben će ga razbijati i smanjivati mu snagu.

Džonatan klimnu glavom potvrdno i reče:

— U pravu si, baraka će nam ipak biti neka zaštita.

Kad su bili na poslednjoj milji puta prema Anderesenovoj ba-

raci, oko njih su počeli da se dižu i kovitlaju talasi peska, pa su konji frktali i zastajkiivali odbijajući da idu dalje. Krupna zrna pesa sekla su im lica, a morali su da savladaju i snažne udare vetra. Sporo su se kretali. Kada Melinda više nije mogla da upravlja svojim konjem, Džonatan joj je rekao da se drži čvrsto za jabučicu sedla. On je poveo njenog konja, pa su tako nastavili preko pustinje prema jedva vidljivim vrhovima Pima.

Spasli su se tek kada su stigli do podnožja obronka koji se penjao prema vrhu planine obraslom šumom. Kad je shvatila da vetar, oslabljen preprečenim grebenom, skreće prema zapadu, Melinda je odahnula. Pono-vo je uzela uzde i poterala dorta za crnim ždrepcem. Sada su se kretali vijugavom stazom koja je vodila do barake. Džonatan je u jednom trenutku zaustavio svoga konja i sačekao da mu se Melinda približi.

— Melinda, sad će mi biti potreban moj kolt.

— Ali on je bez metaka — podseti ga ona.

— Pogledaj prema baraci — reče on. — Možda ću morati da blefiram.

Ona se uspravi u uzengijama i pogleda napred. Tek tada je ugledala žutu svetlost na prozoru barake. To je bio znak da baraka nije pusta. Osim toga, jasno se video i dim koji se dizao iz dimnjaka.

Melinda namršti lice dok je ot- kopčavala kaiš na bisagama i vadila umotani kolt. Odmotavši oružje, pružila ga je Džonatanu koji ga zadenu za pojas.

— Ti ostani iza mene — naredi joj on.

Pošli su iza barake gde se nalazio koral sagrađen od mladica drveća. U njemu je bio jedan uškopljeni ridan, koji je strigao ušima i rzao kao da pozdravlja vranca i dorata. Melinda upitno pogleda u Džonatana. On klimnu glavom, sjaha i rukom joj da-
de znak da i ona učini isto.

Na jednoj motki, koja je bila najbliža zabatnom zidu barake, visili su sedlo i amovi. Džonatan opipa sedlo, da bi ustanovio kada je skinuto sa ridana, i koliko je dugo u baraci onaj koji je se-
deo u njemu. Odjednom je osetio nešto vlažno i lepljivo pod prstima. Kad je pogledao prste, video je da su bili umrljani krvlju. Dakle, bez obzira ko je u baraci, on mora da je ranjen.

Džonatan i Melinda pođoše prema prednjoj strani barake. Kad su stigli do osvetljenog prozora, pognuli su se i tako prošli ispod njega. Prišli su vratima. Visoko u planini urlao je vetar, čije je zavijanje dopiralo i do njih, ali ovde vetar nije bio tako oštar kao na otvorenom prostoru.

Džonatan pokuša da tiho otvori vrata. Međutim, ona su bila zaključana. Zakucao je drškom revolvera a onda je palcem nategao oroz i čekao. Iza njega je stajala šćućurena Melinda. Potom se u unutrašnjosti barake začu neko kretanje.

— Ko je? — upita muški glas.
— Reci svoje ime!

— Ovde Džonatan Karadin, a ko si ti?

— Nikolson. Henri Nikolson iz Andersenove firme. Jesi li sam, Džonatan?

— Sa mnom je Melinda Vendover. Zaustavila nas je oluja.

Džonatan spusti obarač i zadenu kolt za pojas.

Nikolson povuče rezu i otvori vrata. Džonatan pogleda u unutrašnjost i vide da Nikolson upravo kuva nešto za jelo.

— Uđi, Džonatan. Baš mi je drago što si svratila, Melinda.

Bilo je očigledno da se Nikolson tukao s nekim. Nos mu je bio iskrivljen, oči mutne, a oko usta je imao otekline.

— Šta je to bilo, Nikolsone? Da nije stampedo naletelo na tebe?

— Nije stampedo — progunda Nikolson — već trojica ili četvorica goniča stoke. Pričaću vam za vreme ručka, ali moram da vas upozorim da priča nije za Melindine uši.

— Najpre ću da pogledam konje — reče Džonatan i izađe iz barake.

Vratio se posle nekoliko sekundi.

U baraci se nalazio neki stari nameštaj: tri uzana ležaja, jedan grubo sklepani sto i dve rasklimatane stolice. Rešetka na kaminu bila je zardala. S jedne strane kamina nalazila se velika gomila drva. Iako je u kaminu gorela vatra, u sobi je bilo prilično hladno. Ter-papir, kojim je baraka bila obložena iznutra, nije bio dovoljna zaštita od hladnoće, koja je prodirala kroz rupe i pukotine. Međutim, Donald Levin, vlasnik poštanske linije Andersen, očigledno je verovao u taktiku da je važnije da su mu jahači siti. Na polici, koja se nalazila desno od kamina, bilo je mnoštvo kuhinjskog posuda, a

pored nje bure puno hrane, uglavnom konzervirane.

— Neka Henri skuva kafu — reče Melinda — a ja ću da podgrejem pasulj. — Neka neko od vas otvori konzervu s kompotom od bresaka. Jedno je trpeti neugodnost, ali je još gore trpeti i neugodnost i glad.

— Koliko me služi sećanje, ti si uvek nosio kolt u futroli, Džonatane — primeti Nikolson.

Džonatan klimnu glavom i zamisli se. Posle nekoliko trenutaka, po drugi put za poslednjih šezdesetak minuta, ispričao je ukratko svoje avanture. Potom se zagledao u Nikolsonovo unaženo lice i upitao:

— Šta se, zapravo, s tobom dogodilo?

Nikolson sleže ramenima.

— Goniči stoke su me saterali u jedan ugao Tarenerovog saluna i tukli me sve dok sam mogao da stojim na nogama. Kad sam pao na pod... — zatreptao je kapcima i počeo se po rebri — tukli su me nogama.

— Jesi li čuo šta se dogodilo šerifu? — upita Melinda.

Nikolson klimnu glavom.

— Blekston nije za blagog čoveka. To vam Nikolson kaže. — Slegnuo je ramenima i nastavio: — Meni je bilo dosta. Ne vraćam se u Blekston dok oni goniči ne odu.

Pošto su jeli, osvežili su se crnom kafom i ćuteći slušali kako napolju besni oluja.

— Vetar bi mogao potrajati do jutra, možda do ponoći — procenjivao je Nikolson.

— Inače, konji treba da se odmore — reče Džim i ustade. —

Bilo bi najpametnije da malo odspavam. Čovek se iznuri jašući po oluji.

*

Kada se, posle ponoći, Robert Porter vratio u logor, Barbara Banister je još uvek bila budna.

— Za nas noćas nema spavanja — požali se ona. — Moram da angažujem sve ljude. Puno grla stoke je odjurilo daleko prema severnoj i zapadnoj strani kotline, pa i dalje.

Porter se pope na kola i sede na kočijaševu klupu.

— Mogla bi ipak da sačekaš da se oluja bar malo smiri. Ne vidi se dalje od dvadeset jardi. Osim toga, sada se ne može proceniti koliko će dugo trajati oluja.

— Šta je bilo u gradu? — upita ona strogo.

— Džekson je već mrtav ili je već tako blizu smrti da već mogu početi da mu kopaju raku. Izgleda da nema nijednog zamenika.

— Valjda si isplanirao šta sve treba da učiniš?

— Da. Sve sam isplanirao — svirepo se osmehnu on. — Pitam se zašto bi čovek rizikovao sopstvenu kožu? Možda bismo mogli napasti kočije negde na putu za Blekston? Nije isključeno da bi neko od nas tom prilikom mogao da pogine. Takav rizik uvek postoji.

— Dakle, odustajemo od pljačke poštanske kočije?

— Nećemo izvršiti prepad, ali ja ću se pobrinuti za naše prijatelje tako da sve bude sasvim legalno.

— Legalno?

— Ja ću imati šerifsku zvezdu na reveru, dušo.

Barbara ziju od zaprepašćenja.

— To je ravno samoubistvu! To je obična ludost!

Porter odmahnu glavom.

— Ne, to ima svoj rezon. Noćas sam kriomice bio u gradu. Niko me nije video tako da me niko neće prepoznati kad sutra uđem u grad.

— To je tačno. Nikad ranije nisi dolazio tako daleko na zapad.

— Tačno. Osim toga, građani Blekstona imaju velikih problema. Stočari su se ulogorili izvan grada pa dolaze u grad i napadaju nedužne građane, jure za njihovim ženama i batinaju muškarce. — On se ponovo isceri. — Građani su stvarno uznemireni a nemaju predstavnika zakona da ih zaštiti.

Porter počeo da izlaže svoj plan:

— Nema ništa lakše od toga. Potrebno je samo da Skelton i Timoti, i još nekolicina naših ljudi dođu u grad i naprave nered. Potom, kad se ja budem pojavio, treba da se mirno povuku. To će biti dovoljno da uveri uplašeni narod u moje sposobnosti. Uz to, biće potrebno malo prave glume u pravo vreme. — Za trenutak je ućutao a zatim smireno nastavio: — Najbliža banka poštanskoj stanici je Rančerska narodna banka. Otvara se u isto vreme kad i stanica. Vreme je veoma bitno, Barbara. Hoću da tebi i tvojim momcima ostane dovoljno vremena posle pljačke banke. Dakle, vi ćete obaviti taj posao dok se ja budem bavio starim šerifom. Ali Barbara, bez

pucnjave! Bankara i njegove pomoćnike vežite i začepite im usta! Čim se vratite u logor, poterajte stoku prema zapadu. Do tada će građani već otkriti da je banka opljačkana, pa će zahtevati da se odmah organizuje potera za pljačkašima. Naravno, poteru ću ja organizovati. Ti i momci jašite ispred stoke, ali tako da ne ostavljate tragove koje bi potera mogla da sledi. Oni će to i pretpostaviti pa će poteru nastaviti za vama. Ali samo do državne granice.

— Šta ćeš ti raditi?

— Ja? — zakikota se on. — Ja ću insistirati da se potera nastavi za tim prokletim lopovima, pa makar i ja morao da okrenem zvezdu i sam pođem u poteru, izigravajući usamljenog čuvara zakona.

Sada se i Barbara zakikota a onda se odjednom uozbilji.

— U vezi s onim čovekom, Roberte, moraš biti sto posto siguran — reče ona. — Znaš kakav je?

— Znam.

— Iako se kreće uz pomoć štake, veoma je opasan.

— I na to sam mislio — uveravao ju je Porter. — Neka te to ne brine. Kad dođe vreme, neću mu pružiti baš nikakvu šansu. — Za trenutak je slušao hujanje vetra a onda joj se ponovo obratio: — Čim sunce izađe, pošalji Timotija i Skeltona, sa još dvojicom, u grad. Ja ću poći pre njih kako bih imao na raspolaganju nekoliko časova pre njihovog dolaska. Ako se slučajno sretne u gradu, pravićemo se kao da se ne poznajemo.

Jedan čas pre svitanja, Robert Porter je osedlao odmornog ko-

nja za svoj drugi odlazak u Blekston. Oluja je još uvek besnela. Vetar je nosio krupan pesak koji ga je peckao po očima i obrazima.

Sa maramom vezanom preko nosa i šeširom duboko natučenim na čelo, da bi se zaštitio od vetra, Porter uzjaha svog šarca i napusti logor. Barbara je gledala za njima sve dok se nisu izgubili s vidika.

*

U cik zore, Džonatan Karadin protrlja oči posle spavanja i ustade. Zavijanje vetra je prešlo u potmulu huk.

Ubrzo je izišao iz barake na polje, osvežio lice hladnom vodom a zatim je otišao da napoji i nahrani konje. Kad se vratio u baraku, Melinda je već bila pripremila doručak.

— Pozajmi mi tvoj opasač s futrolom i municijom — zamoli Džonatan Nikolsona. — Ne mogu s praznim koltom na te stočare.

— Pa... — izusti neodlučno Nikolson.

— Vратићу ti opremu — obeća Džonatan — a daću ti i para da kupiš municiju. Ti koristiš kolt 45, zar ne?

Nikolson klimnu glavom i nastavi da žvaće. Izvadio je svoj revolver i zakačio ga za pojas, zatim je skinuo opasač i stavio ga na sto.

Pre nego što je izišao iz barake, Džonatan je pregledao svoj revolver i ustanovio da je u redu. Lopov ga nije oštetiо. Revolver lako kliznu u Nikolsonovu futrolu; drška je stajala ležerno

uz njegovu desnu šaku, kad je opružio svoju mišićavu ruku uz telo. Nekoliko puta je vadio i vraćao kolt u futrolu, kako bi navikao na nju.

Melinda i Nikolson posmatrali su ga ćuteći. Na Melindinom licu primećivao se izraz zabrinutosti.

Nikolson je jahao sa Džonatanom i Melindom do prve raskrsnice gde su se presecali jedan sporedan put i drum koji je vodio do glavne stanice Andersenove linije. Melinda i Džonatan su nastavili put koji je vodio prema Blekstonu. Ubrzo ih je ponovo zasuo oblak prašine. Džonatan je pomogao Melindi da veže maramu preko usta a potom je i sebi vezao jednu.

— Ići ćemo odvojeno — odlučio. — Ne bih voleo da me vide s tobom, Melinda.

Melinda klimnu glavom. Pognuli su glave da bi se zaštitili od peska koji ih je peckao po licu i očima i nastavili put razdvojeni.

IV

Kada je Robert Porter ujahao u Kgrad, glavna ulica bila je skoro pusta. U međuvremenu vetar je prestao da duva i sve je bilo mirno. Porter je zaustavio svoga konja ispred kancelarije Zapadne unije. Vezao je konja za gredu ispred kancelarije a zatim ušao unutra. Telegrafista Patrik Morgan se zagleda u stranca, posmatrajući ga s velikim interesovanjem.

Porter ga pozdravi klimanjem glave i reče:

— Verovatno imaš poruku za mene.

— Kako se vi zovete?

— Ričard Karpenter — odgovori Porter.

Morgan je zubima stiskao ugašenu cigaru. Razmišljao je trenutak-dva a onda odmahnuo glavom.

— Dobro se sećam svake poruke koju sam primio od prekjuče — reče on. — Za Ričarda Karpentera nije bilo nikakve poruke.

Porter se laktom nasloni na tezgu i kresnu palidrvce da bi telegrafisti pripalio cigaru. Morgan prihvati vatru i promrmlja nešto u znak zahvalnosti.

— Poruka treba da je od maršala iz Santa Fea.

— Šalite se?

Morgan se još više zainteresovao za ovog čoveka kad je video njegove koltove.

— Vi ste iz policije?

— Na specijalnom zadatku — objasni Porter. — Zato i ne pokazujem bedž. Da li ste sigurni da za mene nije bilo poruke? To mi je važno.

— Maršal policije?! — promrmlja zapanjeno Morgan.

Porter sleže ramenima i šeret-ski se osmehnu.

— Više puta sam bio zakleti pomoćnik šerifa, ali do sada nisam bio maršal. Imam imanjenje na putu za Pagosu. Ne mogu uvek da nadem vremena da pomognem maršalu. Znate kako je, čovek ne može da radi dva posla u isto vreme.

Morgan je grozničavo pregledao svoj dnevnik.

— Ne, nema nikakve poruke iz Santa Fea.

— Dakle, ovde nema nikakvih promena — reče Porter i na-

mršti se. — Znači još je na putu za Blekston.

— Ko?

— To je stvar zakona, prijatelju. Tebe to ne treba da zanima. Čekaću ovde, ako treba, i nekoliko dana i motriću na kočiju koja saobraća prema zapadu.

— Treba da uhapsite nekog?

— Za to sam plaćen — odgovori Porter.

Narednih desetak minuta zadržao se u razgovoru sa telegrafistom i pušio da mu prođe vreme. Sve vreme je osluškivao da se pojavi očekivani topot. Trebalo je da čuje pucnjavu, smeh i divlju dernjavu, čime bi bio najavljen dolazak Timotija i družine.

A onda, odjednom, tačno prema šemi, četvorica goniča protutnjaše glavnom ulicom, pucajući nasumice i rasterujući uplašene građane. Morgan se ukoči a Porter podiže obrve.

— Evo ih opet! — reče telegrafista ogorčeno.

— Ko to oni?

— Gomila bandita koji olako povlače obarač. — Morgan je morao da viče da bi ga Porter čuo zbog galame koja je dolazila s ulice.

— To su stočari koji su se smestili izvan grada. Kad god doteraju stoku, u gradu nastane pakao.

— Vaša lokalna vlast trebalo bi da im malo pripreti — reče Porter. — To bi bilo dovoljno da se smekšaju ti tvrdoglavi banditi. Samo im treba ozbiljno pripretiti.

— Gospodine Karpenteru — reče Morgan svečano — mi imamo najboljeg šerifa u čitavoj Ne-

vadi, ali on je, na žalost, na samrti. Neko mu je sinoć pucao u leđa.

Porter se za trenutak zagleda u Morgana.

— Zar nemate pomoćnika?

Morgan raširi ruke bespomoćno.

— Nemamo nikoga ko bi mogao da se suprotstavi tim banditima.

Porter otkopča futrole koltova, okrenu se i izađe na ulicu. Morgan je ispratio do vrata ovog mrzovoljnog stranca, koji zatim siđe sa pločnika i uputi se prema sredini ulice. Timoti i njegova družina zaustaviše se pred gradskom kućom i odatle počеше da gađaju iz koltova u koplje sa zastavom koja se vijorila na vrhu gradske kuće. Uplašeni građani su se tiskali po ulazima zgrada i po sporednim uličicama, posmatrajući šta se događa. Dakle, scena je bila pripremljena za Porterov nastup. On je stajao sam nasred ulice, udaljen dvadesetak jardi od bandita. Najzad Porter viknu prema njima:

— A sada je dosta! Odložite oružje!

Meškoljeći se u sedlu četvorica goniča su buljili u njega. Zavladała je grobna tišina. Mašući svojim koltom, Timoti prekide tišinu.

— Mnogo si odvažan, gospodine — doviknu od Porteru. — Prsiš se pred nama četvoricom!

— Tražiš nevolju — upozori ga Skelton.

— Izgleda da vi tražite nevolju — odgovori Porter. — On se pognu malo napred i spusti šake na drške svojih koltova. — Ja sam Karpenter, Ričard Karpen-

ter, i zahtevam da odložite oružje u futrole i da se sklonite s ulice.

Četvorica goniča igrali su svoje uloge ubedljivo. Bilo je očigledno da su Porterove reči postigle svoj cilj. Timoti odmah vrati svoj kolt u futrolu i trudeći se da se njegove reči čuju jasno i glasno, obrati se svojim drugarima:

— To je stvarno Ričard Karpenter.

— Nema nikakve sumnje, to je on — potvrdi Skelton i odlučno klimnu glavom. — Neću da mu se suprotstavim i tako rizikujem život. Ni slučajno! — Vratio je svoj kolt u futrolu i pokazao rukama da će biti miran. — Nemojte da se ljutite, gospodine Karpenteru, mi nismo mislili ništa loše.

— Samo smo se malo našalili — promrmlja Timoti.

— Uterujete strah u kosti nedužnim građanima koji poštuju zakon. Vi to nazivate šalom? — Porter ih hladno pogleda. — A sad mi se gubite s očiju i ubuduće da budete mirni kao bubice. Jeste li razumeli?

— Kako vi kažete, gospodine Karpenteru! — promrmlja Timoti i uzjaha svoga konja. I ostali učiniše isto i galopom odjuriše tamo otkuda su i došli. Ubrzo se izgubiše u oblaku prašine koji se podigao za njima.

Porter pređe na suprotni trotoar i laganim korakom uputi se prema poštanskoj stanici. Nije mu se žurilo. Imao je dosta vremena.

Desetak minuta posle ove predstave, Patrik Morgan je u jednom dahu ispričao gradona-

čelniku Klintu Tompsonu, bratu Džordža Tompsona, šta se odigralo. Zanemarivši svoj doručak, gradonačelnik je odmah sazvao hitni sastanak gradskog veća.

Gradonačelnik i članovi veća brzo su radili. Za manje od sat vremena dogovorili su se da se obrate hrabrom strancu i ponude mu natprosečnu platu, ako se prihvati da bude zamenik šerifa dok se Džekson ne oporavi, posle čega bi on preuzeo dužnost.

Sve se odvijalo kako je Porter predvideo.

Gradonačelnik Tompson i njegovi većnici zatekli su stranca kako se odmara na verandi hotela Blekston. Ispruženih nogu, s petama na ogradi verande, s osmehom na licu držao je cigaru među zubima. Dočekao ih je ljubazno, ali kad mu je gradonačelnik izneo svoj predlog, on se pretvrao da ga to uopšte ne interesuje. Sticao se utisak kao da mu ovi ljudi sa svojim predlogom dosađuju.

Kada je gradonačelnik završio sa svojim predlogom, Porter mu reče:

— Ja sam ovde na specijalnom zadatku. Ovde sam zbog hapšenja čoveka sa poternice koji se trenutno nalazi na putu prema zapadu. Verujem da će biti u kočiji koja sutra ujutro prolazi kroz Blekston. Mogao bi ovde da mu bude i kraj.

Gradski oci razmeniše uzdržane poglede. Porter nastavi u ozbiljnom tonu:

— To, razume se, zavisi od njega. Ako bude toliko lud da se odupre hapšenju.

— Kad uhapsite tog čoveka, zar ne biste mogli da pošaljete

telegram u Novi Meksiko i naredite im da pošalju pratioce koji će ga privesti? — predložio je gradonačelnik. — Mogli biste da ostanete kod nas kao zamenik šerifa u Blekstonu, dok šerif Džekson ne bude sposoban da preuzme dužnost?

— Videli ste kakvih neprilika imamo, gospodine Karpenteru — reče jedan od većnika. — Dok se logor stočara nalazi nadomak grada, goniči će dolaziti da piju, da se kockaju i stvaraju haos u gradu.

— Preterali su — progunda gradonačelnik. — Tuku nedužne ljude i napastvuju žene.

— Ubedili ste me, gradonačelnice Tompsone — progovori Porter ovog puta svečanim tonom. — Da, gospodo, kada ste mi rekli da ti banditi napastvuju žene, tada ste me pridobili.

— Sto dolara mesečno — ponudi mu Klint Tompson s osmehom olakšanja.

— Sto dolara nedeljno — osmehnu se Porter.

Gradonačelnik zatrepta očima.

— Nedeljno?

— To je samo dok vaš legalni šerif ne stane na noge — naglasí Porter.

— Iskreno govoreći, gospodine Karpenteru — reče gradonačelnik — svi se mi nadamo najboljem, ali nije baš sigurno da će se šerif uopšte oporaviti. Ako umre, vi biste ostali za stalno. Naimenovali bismo vas za našeg šerifa. Ali, sto dolara nedeljno? Budite razumniji, gospodine Karpenteru. To je previše.

— Sto dolara nedeljno! — reče Porter odlučno. — Kasnije, ako

postanem vaš šerif, možemo ponovo da razgovaramo o uslovima. U međuvremenu, plata ostaje sto dolara i to da me isplatite unapred.

Gradonačelnik pogleda u svoje većnike. Oni se samo namrštiše.

Porter ustade.

— Samo još jedna stvar — reče on razvučeno. — Hoću da imam odrešene ruke. Ne želim uplitanje u moje poslove. Vi želite red u Blekstonu i ja ću ga održati, ali po mojim uslovima i po mom sopstvenom sistemu. Da tu ne bude nikakvih nesporazuma.

Gradonačelnik nije imao drugog izbora. On teško uzdahnu i procedi kroz zube:

— U redu, Krpenteru, izgleda da smo se sporazumeli.

U roku od jednog časa revolveraš je postavljen za novog prvog čoveka — zaštitnika zakona u Blekstonu, pa se građanima učinilo da će moći lakše da dišu.

*

Nešto kasnije tog jutra, kad su stigli do severnog predgrađa Blekstona, Džonatan i Melinda bar su mogli da se nadišu čistog vazduha. Oluja je prestala. Vetar nije više dizao prašinu sa sasušene zemlje, pa ih brašnasti prah nije više gušio. Džonatan je skinuo maramu sa usta i nosa a i Melinda je svoju odvezala.

— Šta ćemo sada, Džonatan? — upita ona, okrenuvši se u sedlu.

— Ti produži — reče joj on. — Ne smemo zajedno da uđemo u Blekston. A što se tiče one dvoji-

ce revolveraša, u stvari, razbojnika, ja ću im biti mamac. Ostavili su me misleći da sam mrtav. Kad se budemo sreli, hoću da ih svojom pojavom šokiram. Jedno vreme ću se skrivati, a onda ću sporednim ulicama otići do doktorove kuće. On ima iza kuće štalu u kojoj će biti mesta za mog vranca. Uostalom, voleo bih da vidim Džeksona.

Džonatan je gledao za Melindom sve dok se nije izgubila sa vidika. Potom je, bez žurbe, okrenuo vranca prema kraju grada gde se nalazila doktorova kuća. Pognuvši glavu, izbegavao je prolaz kroz gušće naseljene delove grada. Rizikovao je da ga neko prepozna i da se vest o njegovom povratku, poput požara, proširi po gradu. Ako bi se to desilo, propao bi faktor iznenađenja.

Na njegovu sreću, nije ga niko video.

Kad je stigao do dvorišta iza kuće doktora Kerija, odveo je vranca u štalu, u kojoj je lekar držao svoje čeze sa zapregom. Kada je skinuo sedlo sa snažnog vranca i snabdeo ga hranom, uputio se prema stražnjim vratima doktorove kuće.

Pošto je zakucao na vratima, jedan mladi uglađeni lekar mu otvorio. On se namršti, pokaza mu prstom da uđe a zatim se povuče u ordinaciju.

— Kako je Džeksonu? — upita Džonatan, pritvarajući vrata za sobom.

Doktor Keri se zagleda u ožiljak na Džonatanovoj obrvi.

— Ako me oči ne varaju — reče on — to je od zrna iz vatrenog oružja.

— Može li Džekson da govori?

— Biće bolje da samo sluša.

Džonatan klimnu glavom.

— Dobro. Hajde da ga vidimo. Biću veoma kratak.

Ušli su u gostinsku sobu. Džonatan zatvori vrata i odmah priđe prozoru da podigne zastore. U međuvremenu, lekar je prišao pacijentu. Uprkos Džeksonovom napetom i bledom licu, Džonatanu je odmah bilo jasno da je šerif van životne opasnosti.

Šerif mu namignu.

— Već si se vratio u grad, Džonatanane?

— Naleteo sam na zasedu — reče mu Džonatan.

Pozajmivši duvan i cigaret papir od Džeksona, kome je lekar zabranio da puši, Džonatan smota cigaretu i pripali je. Dok mu je cigareta dogorela do prstiju, Džonatan je podrobno ispričao sve što mu se dogodilo otkad je otišao iz grada.

Kad je završio, Keri mu reče da je postavljen novi zamenik šerifa u Blekstonu.

— Karpenter? — promrmlja Džonatan i lako zavrte glavom.

— Ne, nikad nisam čuo to ime.

— Naimenovan od maršala policije reče Keri. Došao je da uhapsi izvesnog čoveka.

Džonatan ga pogleda.

— Misliš da ima nalog za ekstradiciju?

— Za koga? — upita šerif.

— Za nekog ko dolazi kočijom — odgovori Keri.

Džonatan zamišljeno klimnu glavom i ustade.

— Da li u gradu trenutno ima nekog od goniča stoke? — upita on.

— To ne znam — odgovori Keri. — Kuda si krenuo, Džonatanane?

— Idem da odam svoje poštovanje novom zameniku.

Kad je izišao iz doktorove kuće, Džonatan se uputi prema glavnoj ulici.

Nekoliko minuta kasnije, idući pešačkom stazom pored kuća, prekoputa šerifove kancelarije, baš u trenutku kad je hteo da pređe ulicu, da bi prišao grupi građana koja se okupila na verandi ispred kancelarije, odjednom je zastao.

Samo za trenutak video je novog zamenika šerifa. Dvojica građana su upravo prolazili ispred Portera, ali ga je Džonatan pre toga prepoznao i ugledao sjajnu zvezdu na njegovoj jakni.

Džonatan je razmišljao nekoliko trenutaka.

— Dakle, to je novi zamenik šerifa Džeksona? Nadzornik Barbare Banister — Robert Porter, ukoliko se sada ne zove Karpenter.

Porter je sigurno nešto naučio.

Stoga je Džonatan odlučio da sačeka da vidi kakvu to igru igra Porter.

Ulicom protutnjaše jedna otvorena kola. Kad su stigla naspram ljudi na verandi i zaklonila ga od njihovih pogleda, Džonatan priskoči kolima, uhvati se za stranicu i lako uskoči unutra. Legao je iza vozačeve klupe.

Kad ga je vozač ugledao, zinuo je od čuda.

— Samo produži dalje — promrmljao je Džonatan. U kolima je bilo nekoliko bala sena i izvestan broj cepanica. — Kuda voziš ovo?

— Do Tompsonove štale.

— Pa lepo. I ja ću s tobom do te štale.

Kad su kola ušla u Kertnerovu ulicu a potom u neki sokak, Džonatanu pade na um da se Tompsonova štala nalazi u blizini stražnjeg ulaza u Melindin restoran.

Pošto je promrmljao nekoliko reči zahvalnosti vozaču kola, Džonatan iskoči kad su prolazili pored ulaza.

Pošto se najpre osvrnuo oko sebe, utrčao je u uzani hodnik, prošao pored ulaza u kuhinju i ušao u hol.

Tu je razmišljao trenutak-dva a onda je doneo odluku.

Potrčao je uz stepenište, preskaćući po tri stepenika odjednom.

Ubrzo se našao pred vratima gostinske sobe.

Nekoliko trenutaka je osluškivao i, pošto nije čuo nikakvo kretanje u sobi, tiho je zakucao na vrata.

V

Melinda se okupala i presvukla. Na sebi je imala haljinu boje neba. Smeđa kosa joj je blistala. Kad je prošao pored nje u pravcu prozora, Džonatan oseti miris njenog parfema. Međutim, on je osetio još jedan miris koji je za njega trenutno bio privlačniji. Na stolu je stajao tanjir sa hranom.

Melinda je odmah odgonetnula njegove misli.

— Ima dovoljno za oboje — reče ona.

— Hvala. — On odsutno klimnu glavom i pogleda kroz prozor na ulicu. Video je deo veran-

de ispred sreskog zatvora gde je Porter još uvek držao predavanja okupljenim građanima.

Melinda mu pruži pileći batak i komad kukuruznog hleba. On joj zahvali i dalje gledajući kroz prozor počeo da jede. Tada i ona pride prozoru. Jeli su ćutke.

Kad je Džonatan završio s jelom, Melinda mu donese šolju kafe. Posmatrajući ga kako pije kafu, ona ga upita:

— Koji je tvoj sledeći potez?

— Još uvek čeznem da ulovim onu dvojicu lešinara koji su me opljačkali. Govorio je mirno ali odlučno. — Čekaću do zalaska sunca.

— Možda ćeš ih tada teže naći.

— To je tačno, ali i oni će mene teže primetiti. Pre će osetiti moje pesnice nego što me ugledaju.

— Mislim da neće biti teško da ih čovek nađe, pogotovo ako dođu u grad. Sigurno će svratiti u neki salun.

— Eh, eh. U neki salun!? — On joj za trenutak zadrža ruku. — Da li si sigurna da ćeš prepoznati Martina kad ga ponovo vidiš.

— Dobro sam zapamtila njegovo lice — odgovori ona suvo.

— Ako ga vidiš, odmah me obavesti. Ako nemaš ništa protiv, ja bih ovde sačekao do zalaska sunca.

Sat kasnije, ubrzo posle Melindinog odlaska, Džonatan ugleda Hantera kako jaše pored restorana u pravcu gornjeg dela grada. Bio je to samo letimičan pogled. Džonatan ga je za trenutak video s profila. Ali i taj trenutak bio je dovoljan. Prepoznao je Hantera kao jednog od dvojice

goniča s kojima se natezao u logoru.

Pratio ga je pogledom sve dok nije nestao sa vidika.

Hanter je zaustavio konja pred Thompsonovom robnom kućom. On se u svom sedlu nagnu napred i pogleda kroz izlog, u kome se jasno videla jedna krojačka lutka. Brenda Thompson, gradonačelnikova žena upravo je na tu lutku postavljala jednu veliku, veoma ukrašenu svečanu haljinu od blistavo zelenog somota.

Hanter pritera svoga konja do ograde za vezivanje konja. Razmišljao je o Barbari Banister i njenom ironičnom osmehu, njenim seksepilnim oblinama i raspuštenoj kosi. I kao Timoti i Skelton, kao i svi ostali, i on je čeznuo za njom. Sada je bio siguran da će zadobiti njenu naklonost. Odgovor je bio upravo iza ovog izloga.

Sjahao je i privezao svog ponija, a zatim se popeo na trotoar da bi izbliza pogledao haljinu na lutki. Lutka je bila samo delimično pokrivena. On je nekoliko trenutaka piljio u lutku a onda se okrenu i pođe prema ulazu u radnju.

U to vreme, u radnji nije bilo drugih mušterija. Bilo je očigledno da je Brendu prestrašio Hanterov odvratan izgled.

— Pozvaću svoga muža da vas usluži — reče ona brzo.

— Kako hoćete. — On se namršti u rukom pokaza na izlog.

— Hoću da kupim onu haljinu.

— Ovu haljinu?

— Sigurno.

Tompsonova žena je bila zbunjena.

— Pa, ako bi vaša žena došla da proba... hoću da kažem... htela bih da budem sigurna...

— Ja nemam ženu, gospodo. Samo vi spakujte tu haljinu, pa da idem. — On pogleda najpre u lutku a zatim u gospodu Thompson. Potom iskrivi usne u zloban osmeh.

Dok je Brenda pakovala haljinu, on je šetkao po prodavnici razgledajući drugu robu.

— Onaj elegantni šešir — reče on i rukom pokaza na jedan prilično smešni šešir sa cvećem i bobicama.

— Hoćete da ga kupite?

— Da, da, kupiću i njega. Oh, kupiću i papuče, otprilike — rukama je pokazao veličinu — ovolike.

— Možda želite i rukavice? Ove bi se slagale sa haljinom.

— Naravno i rukavice — odvrati on i nestrpljivo odmahnu rukom. — Spakujte i njih.

Kada je trebalo da plati robu koju je kupio, Hanter okrenu leđa gospođi Thompson i izvuče novčanik iz svoje košulje. Da je kojim slučajem u tom trenutku u radnju ušao Džonatan Karadin i video taj novčanik, Hanterov život bi se drastično skratio.

Hanter uze paket u naručje kao malo dete i žurno izađe iz radnje. U međuvremenu, novčanik je ponovo stavio u košulju. U rano popodne stigao je u logor severno od grada i zatekao dobro čuvanu kotlinu. Frenk je ljuštio krompir i dremao dok je Barbara Banister nervozno šetala gore-dole, kao zver u kavezu. Naglo je zastala, kada je Hanter projahao pored njega, bacivši joj paket pred noge. On

je produžio prema stražarskoj liniji.

— To je mali poklon od mene — reče on preko ramena. — Nadam se da će ti se dopasti.

Barbara ga je posmatrala nekoliko trenutaka a onda kleknu na kolena i povuče kanap kojim je paket bio vezan. Kad je odmotala paket, razrogačila je oči, a zatim se pobedonosno osmehnula i prislonila haljinu uz svoje telo.

— Opa, pogledaj me, Frenk — viknu ona, nameštajući haljinu uz telo. — Kako ti izgledam?

Kuvar se zamišljeno namršti.

— Sve ćeš zaslepiti!

Pokupivši i sve ostale darove — rukavice, šešir i papuče, ona potrča prema kolima. Kad je sjahao, Hanter joj doviknu:

— Pričekaj, Barbara. Nisi mi ni zahvalila. — Prišao je kolima krupnim koracima. — Dao sam debele pare za te lepe stvarčice.

— Otkuda ti taj novac? — upita ga ona izazovno. — Ove stvari koštaju puno, a koliko je meni poznato, nikad nisi imao toliko novca.

— Šta te se tiče otkuda mi taj novac?

— Zar je tako dobro bio •nafa-tiran• onaj visoki tip na crnom konju?

— Svaki cent koji sam uzeo od njega, potrošio sam na tebe — izvali Hanter tešku neistinu. On joj pride smeškajući se i iščekujući. — To bi trebalo da ima svoju vrednost, Barbara? Da li je Porter ikad bio tako pažljiv prema tebi?

— S ovim si me puno zadužio, Hantere — promrmlja ona.

Mišići mu zaigraše na licu.

— Je li to sve što ću dobiti od tebe?

— Toliko si me zadužio da ću ipak nešto učiniti za tebe — odvrati ona. — Neću reći Robertu Porteru da si pokušao da uzmen nešto što pripada njemu.

Hanter sočno opsova.

— Boga mu, Barbara, nije to isto kao kad biste vi bili venčani — promumla on. — Ti nisi njegova supruga.

— Ako ikad budem napustila Roberta, to ću ja odlučiti — odvrati mu ona osorno. — Ja ću odlučiti, Hantere. Niko drugi! — Ona se nasmeja zadovoljna potištenim izrazom njegovog lica. Potom se nagnu prema njemu i potapša ga po neobrijanim obrazima. — A sad ću da ti kažem nešto — nastavi ona. — Ako hoćeš, možeš da podeš sa mnom i Frenkom. Ja ću nabaciti na sebe ovo perje pa će me Blekston većito pamtit.

*

Šta je Robert Porter planirao u Blekstonu?

Džonatan Karadin je razmišljao o tome čitavo popodne, dok je strpljivo čekao da se spusti mrak. S vremena na vreme ugledao bi mrzovoljnog, u crno odevenog čoveka, koji je švrljao po glavnoj ulici. Njegova zvezda i drške koltova, koje je nosio nisko, blistali su na suncu.

Karadin je u dva maha video i Martina Klejtona. Međutim, kad su stigla kola sa kuhinjom, Klejton i Porter obreli su se pred Garfildovom radnjom mešovite robe.

Džonatan je pomno pratio svaki detalj ove pantomime, za-

tim meštane koji su zastajali i buljili u nakindurenu ženu, kojoj je novi zamenik šerifa pomogao da side sa kola. Hanter je skočio sa konja i prišao Klejtonu, dok se kuvar izgubio u radnji.

Međutim, žena je bila ta koja je privukla pažnju svih prisutnih. Haljina s dubokim izrezom na grudima isticala je njen struk i raskošne obline njenog tela. Na njenim smeđim uvojcima šepurio se veseli šeširić.

— Dobro došli u Blekston, gospo — reče Porter, skinu svoj šešir i nakloni se. — Zamenik Ričard Karpenter, na usluzi.

Žena se toplo osmehnu Porteru.

— Mnogo vam hvala, zameniče. Ja sam Barbara Banister. — Ona povisi glas kako bi je čuli građani koji su prisluškivali sa strane. — Od pre nekoliko nedelja sam udovica. Sva imovina, koju mi je pokojnik ostavio, sastoji se od hiljadu pet stotina izgladnelih dugorogih goveda. Morala sam da prodam ranč da bih isplatila dugove. Sada ja i moji unajmljeni goniči teramo krdo u Kaliforniju, dok još stoka može da se kreće. Namera mi je da je prodam u Santa Ani. Ovde se proneše priče da u novim zlatnim gradovima nema dovoljno mesa.

— Želim vam puno sreće, gospodo Banister — reče Porter.

Kad su zadovoljili svoju radoznalost, prolaznici počеше da se razilaze. Klejton i Hanter se polako uputiše u salun. Odjednom pored njih projuri jedna razjarena žena i ustremi se prema Barbari Banister i revolverašu. Bila je to Melinda Vendover.

Posmatrajući ovaj prizor kroz prozor hotelske sobe, Džonatan Karadin izusti psovku. Ako se nešto dogodi Melindi, ako Porter nađe razlog da je privede... Ukoliko bi se to desilo, Džonatan bi bio primoran da interveniše, a on još nije bio spreman da ščepa Portera. Hteo je da ga još malo ostavi na miru.

Porter i žena su mirno razgovarali kada ih iznenada napade Melinda Vendover, koja je dotrčala stisnutih pesnica besnih očiju.

— Imaš novu garderobu, a? — obrati se ona izazivački Barbari Banister. — Je l' trgovina bila poštena?

— Prestani... — poče Barbara Banister.

— Ili je neka nesrećnica, vezana za drvo u vašem logoru, svučena do gole kože? Zar tako nabavljaš svoje haljine... ti... ti...?

Možda bi se Melinda bacila na Barbaru, da Porter nije stao između njih.

— Smirite se, dame — zamoli ih on, podigavši obe ruke uvis. — Nemojte da pravite gužvu nasred glavne ulice.

Barbara Banister je pokretima ruku smirivala Melindu.

— Slušaj ti — počela je ona — tebe nisam nikad oštetila. Da li sam nešto ukrala od tebe? To ti meni odgovori! Ti nisi htela da napraviš dobar posao i trampiš svoju odeću za pola tuceta junači.

— Tvoj pomoćnik vezao me je za drvo! — viknu Melinda, koja je i dalje stiskala pesnice, spremna za napad.

— Mislim da je to za tebe bilo najsigurnije mesto — reče Barbara Banister.

— Šta? — odvrati Melinda i s nevericom se zagleda u Barbaru.

— Tako sitnu ženu, kao što si ti — nastavi Barbara Banister samozadovoljno — odnela bi oluja. Zato sam i rekla da te vežu za drvo.

— Oluja još nije bila počela kad... — Melinda se ugrize za usnu i zavrte glavom. — Uostalom, nije važno. Sada mi je jasno kako bi to izgledalo na sudu. Moje — da, tvoje — ne, a ja nemam svedoka.

— Tako je to po zakonu, gospodo — reče otegnuto Porter. — Morate da vodite računa kad nekog optužujete, ukoliko nemate svedoka.

— U redu, zameniće — odvrati Melinda i okrenu mu leđa. — Nije potrebno da mi navodite paragrafe. — Ona još jednom pogleda u Barbaru Banister i primeti: — Baš lepa garderoba, ukoliko obožavate bobice i semenke.

— To je skromni poklon od jednog prijatelja — zakikota se Barbara i diskretno namignu Porteru. — Ja imam puno prijatelja.

— U to uopšte ne sumnjam — reče Melinda dok je odlazila.

Porter je sačekao da se Melinda Vendover udalji da ne bi čula njegove reči.

— Budi mirna dok si ovde — tiho upozori Barbaru. — Ne zaboravi da ja ovde treba da održavam red i to nas ograničava da se ponašamo kako bismo mi to želeli.

— Nemoj da brineš zbog mene — smiri ga ona. — Ja samo želim da večeram u nekom dobrom restoranu, a onda će me

Frenk vratiti u logor. Ali i sutra dolazim ovamo.

— Nemoj da promašiš vreme — promrmlja on. — Ostavi Frenka i još četvoricu da paze na stoku, a ostale ljude povedi sa sobom. Ti i još trojica u banci, biće puna kapa. Hoću da ostali motre s ulice, za slučaj opasnosti.

Ona ga je netremice posmatrала.

— Ne dozvoli mu da izvuče živu glavu, ni po koju cenu. — reče ona.

— Neka te to ne brine — odvrati Porter. — Mora da je vetar već izbrisao tragove stoke. Čak i u slučaju da je on napustio kočiju na nekoj usputnoj stanici, prilikom zamene konja, u nameri da nam preseče put, on neće očekivati da ćemo ga tako rano sresti. Da li se sećaš šta je Kristofer rekao? Stari će poći u Santa Anu, u nadi da će nas preduprediti. — Porter se snuždeno osmehnu i nastavi: — Kad bude izašao iz te kočije, ugledaće otvor cevi moga revolvera. To će biti poslednje što će videti pre svoje smrti.

Nikad mu se ranije nije desilo da mu smeh Barbare Banister tako ružno zvuči. Porter ponovo skide svoj šešir. Prolaznici su im opet bili na takvom odstojanju da su mogli da čuju njihove reči.

— Drago mi je što smo se upoznali, gospo — reče Porter. — Ukoliko vam bude potrebna moja pomoć, možete doću u moju kancelariju.

— Da, svakako, zameniće — osmehnu se ona. — Zapamtiću to.

Ona pođe lakim korakom, nameštajući šešir i vrteći svojom mrežastom torbicom, privlačeći

pažnju golobradih mladića i poglede iskreno zadivljenih odraslih muškaraca.

Po zalasku sunca, Melinda se vratila u sobu u kojoj ju je čekao Džonatan. On je primetio da su joj obrazi još uvek rumeni od susreta sa Barbarom Banister. Ona mu pride i reče:

— Sada će doneti nešto za jelo. Pretpostavljam da si ogladneo.

— Hvala — klimnu on glavom.

— Pretpostavljam da će se Klejton i njegov ortak movati ovuda još nekoliko časova.

— Možda će se kockati našim novcem.

— Aha, to je i meni palo na pamet.

Melinda ga je posmatrala zamišljeno.

— Iako sam ti ovo rekla već ranije, Džonatan, hoću da ti opet ponovim. Ti vrlo dobro znaš kako da obuzdaš sebe. Kako ti kontrolišeš svoja osećanja...

— Nisam pametniji od drugih — prekide je on.

— Neki ljudi ne bi mogli tako dugo da ostanu strpljivi — ostade ona uporna. — Neki bi požurili da izađu na glavnu ulicu i izazovu te bandite na dvoboj. Porter bi te ustrelio iz zaklona i pri tom bi tvrdio da je to učinio u samoodbrani. On je ovde zakon! Izašao bi on nakraj s tim.

Džonatan je opet pažljivo osmatrao ulicu. Melinda privuče svoju stolicu do njegove i uhvati ga za ruku.

— Džonatan, šta ti planiraš? Nameravaš li da ih pohvataš bez borbe?

— Ja bih to odmah učinio, ali Klejton i Hanter ne dižu ruke u znak predaje. Izgleda da će oni

uspeti da dokrajče ono što su počeli na onom putu.

Džonatan je govorio mirno, ali je Melindu uplašio baš taj njegov ravnodušni mir.

Melinda izađe iz sobe, ali se za nekoliko trenutaka ponovo pojavi sa tanjirom pokrivenim salvetom.

Nasula je paprikaš u tanjire i servirala salatu svom gostu.

Večerali su u potpunoj tišini, koja je bila i napeta. Melindina je prošlost bila takva da je ona oguglala na nasilje i rizik, koji su deo života lovca na ubice. Džonatan je sigurno bio čovek toga soja. Ovu svoju zebnju je teško zadržavala u sebi.

Najzad Džonatan ustade i pođe prema vratima.

— Nemoj da potceniš Portera — upozori ga Melinda. — On je veoma opasan čovek.

Džonatan klimnu glavom.

— Tako ga i ja zamišljam.

— Ako zapadneš u nevolju, da li će biti potrebno da upozorim Džeksona na Portera? — upita ona.

Džonatan je razmišljao nekoliko trenutaka.

— Džeksonu treba još mnogo da se oporavi — naglasi on. — Prema tome, nemoj za sada ništa da mu kažeš. — On uze svoj šešir i pogleda Melindi u lice. — Samo, ako mi se išta dogodi, obavezno obavesti Džeksona i gradonačelnika, i objasni im ko je u stvari Porter. U međuvremenu, ja ću im dati još malo prednosti. — Dok je prilazio vratima, on joj reče: — Veoma sam se zainteresovao za tog revolveraša. On je nešto naumio, i ako ga izazovem pred građanima ovog

grada, možda nikad neću saznati šta je u pitanju.

Pre nego što je izašao, Džonatan je poljubi, podarivši joj ohrabrujući osmeh, i promrmlja nekoliko reči zahvalnosti. Već sledećeg trenutka prošao je kroz uzani hodnik, sišao niz stepenice i na kraju prošao kroz uzani prolaz koji je vodio do stražnjeg ulaza u restoran.

Čitav sat Džonatan se kriomice kretao sporednim ulicama i sokacima, posmatrajući klijentele blekstonskih saluna i kockarnica. Video je Barbaru Banister kako izlazi iz restorana držeći pod ruku Roberta Portera. Video je i Frenka kako ispija rakiiju u jednoj jeftinoj kantini.

Najzad, kroz zastakljenu fasadu Hatavejeve kafane, ugledao je Klejtona i Hantera.

Sedeli su za istim stolom kod glavnog ulaza. Hatavejev lokal je te noći bio skoro pun, a njegovi posetioči bučni. Sa svog mesta Džonatan nije bio u stanju da prisluškuje njihov razgovor. S druge strane, on nije mogao da pride glavnom ulazu. Jer, ako bi ga jedan jedan od njih video, možda bi se dali u bekstvo, a on ne bi želeo da ih goni duž cele glavne ulice. Osim toga, ako se uspaniče i upotrebe oružje, mogli bi da povrede nedužne goste, a možda nekoga i ubiju. Džonatan smota cigaretu i pripali je, strpljivo čekajući. Posmatrajući njihova lica, primećio je da menjaju izraz. Svadali su se toliko žestoko da je njihova svađa dostigla zapaljivu tačku.

— Čuo sam te ja prošli put — viknu Klejton, gledajući užarenim očima u Hantera. — Rekao si da si platio njenu odeću.

— Samo sam zastrašio prodavačicu i to je sve — reče Hanter sležući ramenima. — Kad sam joj uterao strah u kosti, mogao sam da uzmem sve što sam hteo. Bez novaca, bez plaćanja.

Bila je to nevešta laž koju Klejton nije progutao.

— Hvalio si se — zarežao je Klejton — da si joj poklonio haljinu. Osim toga, rekao si da si je platio!

— Pa šta — ako sam je i platio? — odvrati izazivački Hanter, koga je strpljenje već počelo da napušta.

— Otkuda ti novac?

— Do đavola, te stvari ne koštaju mnogo.

— Koga ti misliš da zamajavaš? Nisi imao više od dva, najviše tri dolara, pre nego što smo opljačkali onog visokog čoveka.

Hanter uznemireno pogleda preko svog ramena.

— Nemoj da govoriš tako glasno, prokleta budalo!

— Ja sam uzeo njegov kolt, vinčesterku i hranu, a ti si mu pretražio džepove. Video sam kad si mu uzeo zlatan sat i duvan. Na žalost, nisam neprekidno gledao u tebe šta radiš.

— Naravno da nisi, jer nisi mogao da odvojiš pogled od onog kolta s dugačkom cevi.

— Rekao si da je imao samo nekoliko dolara.

— Potrošili smo ih zajedno, zar ne?

— O, da — nasmeja se hrpavo Klejton, — Ali ti si ipak platio gotovim novcem Barbarinu novu haljinu. Koštala je pozamašnu svotu!

Hanter se osmehnu i slegnu ramenima.

— Nešto se ne sećam da si ti ponudio da podelimo oružje, municiju i zalihu hrane. Pa, zašto bih ja delio...

Klejton besno opsova, zgrabi Hantera za ruku i prosu mu viski po stolu. — Proklet bio, Hantere, ti si me prevario!

— Hteo si da uzmeš i ždrepcu i sedlo! — razjari se Hanter. — Hteo si da uzmeš sve! Stoga sam i ja imao pravo da uzmem...

Pre nego što je Hanter uspeo da završi rečenicu, Klejton ga snažno udari. Stolica se izmače Hanteru i on pade na pod, uz bućan tresak. Kad je pokušao da ustane, Klejton ustade, odgurnu stolicu u stranu i spusti ruku na svoj revolver.

— Dosta je bilo, momci — oglašasi se vlasnik. — Možete da nastavite raspravu na ulici. — Vlasnik je stajao iza bara, držeći u rukama pušku sa skraćenim cevima. — Otidite na drugo mesto pa se tucite do mile volje — reče im on, preteći puškom.

Sa svog sada povoljnog položaja, Džonatan je posmatrao kako dvojica izgrednika odlaze prema izlazu. Klejton je išao za Hanterom. Još uvek se svađajući, izašli su na ulicu. Džonatan instinktivno pođe prema uglu glavne ulice u nameri da ih prati. Ali odjednom shvati da oni idu prema njemu. Stoga je ostao na mestu.

Kad su stigli do ugla sa sporednom ulicom, u kojoj je bio Džonatan, Klejton i Hanter se pogledaše u oči, i tada Klejton prvi reče:

— Ovo je pravo mesto da ti održim lekciju koju nećeš nikada zaboraviti, ti prokleti šugavko!

Povlačeći se u mračni deo sporedne ulice, Džonatan je čuo Hanterov odgovor.

— Sve što si uzeo od onog Dugajlije, zadrži za sebe, a ja ću zadržati ono što sam ja uzeo. Mislim da je to pošteno.

— Vraga je pošteno! — odvrati ljutito Klejton. — Kako da znam koliko si novca uzeo?

Dvojica bandita se ukočiše kada začuše jedan glas koji zagrmje iz mraka:

— U novčaniku je bilo sto dolara! Osim toga, bilo je još nekoliko dolara u sitnišu!

Klejton i Hanter bili su preneraženi. Oni najpre pogledaše uplašeno jedan u drugog a zatim u pravcu iz kojeg je došao glas.

U jednoj kući u sokaku upali se lampa a zatim se otvori prozor. Džonatan je bio svestan da su ga Klejton i Hanter videli, ali on za to nije mario. Stojeći na uglu sporedne ulice, osvetljeni od pozadi, Klejton i Hanter su bili jasna meta za Džonatana, kao što je i on bio za njih.

Hanter se prvi povratio iz šoka.

— Ko je to rekao? — reče on teško dišući.

— Poznajemo se — odvrati Džonatan hladno. — Ja sam Džonatan Karadin, čovek koga ste vi opljačkali. — Desna ruka mu je već stajala na dršci njegovog kolta.

— To je on! — prostenja Klejton.

Hanter je polako odmahnuo glavom.

— To ne može biti!

— Obavićemo ovo kako god vi želite — reče Džonatan otegnu-

tim glasom. — Bacite opasače na zemlju ili potegnite oružje!

Karadin nije ništa prepustio slučaju. U trenutku kada je Klejtonova ruka pošla prema revolveru, nekoliko građana je prolazilo suprotnim trotoarom. Džonatan je bio svestan njihovog prisustva, pa je znao, ukoliko njegovi hici promaše metu, mogli bi da pogode nekog od prolaznika. Stoga je munjevito iskoračio u stranu, izvukao kolt i opalio, dok je Klejtonov revolver ostao izvučen do polovine. Hanter izusti neku psovku, potegnu svoj revolver i poče divljački da puca. Pucnjava se razlegala duž čitavog sokaka i glavne ulice.

Novi zamenik šerifa u Blekstonu, praćen desetinom građana, potrča prema uglu glavne ulice i sokaka.

VI

U toj kratkoj, ali krvavoj borbi, Džonatan je ispalio samo dva metka. Zaglušujuća buka dolazila je od koltova dvojice goniča. Klejton je nastavio da puca čak i kad je pao u prašinu, pogoden prvim Džonatanovim metkom u grudi. Istovremeno, sa njegovih iskrivljenih usana tekla je bujica psovki. Pre nego što je izdahnuo, ispalio je još tri metka u zemlju.

Spotičući se i prkoseći, Hanter je nastavio da puca, žrtvujući preciznost na račun brze paljbe. Jedno njegovo zrno zaista je prozviždalo tik pored Džonatanove glave, ali su ostali hici odleteli u prazno. Džonatan čučnu i po drugi put opali iz svog kolta.

Hanter odjednom prestade da puca. Kriknuvši od bola, ispuštio je revolver i pao na kolena. Potom se kao vreća skljoka na zemlju. Džonatan mu odmah pritrča i u trenu uze svoj novčanik, pre nego što se na uglu ulice okupio svet.

Kad je Džonatan ustao, prvi je u sokak ušao Džordž Tompson, vlasnik konjušnice za iznajmljivanje konja, koji se zagleda u Džonatanu.

— Jesi li pogoden, Džonatanane? — upita on.

— Ja ću postavljati pitanja, prijatelju — umeša se Porter koji im je tog trenutka prišao.

Kad je prepoznao Džonatanu, naglo je zastao i zažmurio.

— Da, zameniće, opet smo se sreli — reče Džonatan hladno.

Džordž Tompson je stajao između njih i delimično zaklanjao Džonatanu. Ovaj mu pride i stavi novčanik u džep na pantalonama. Tompson uopšte nije reagovao.

Džonatan podiže ruku i potapša Tompsona po ramenu.

— Produži svojim putem, prijatelju — reče on. — Nema smisla da se i ti upetljavaš u ovo.

Tompsonu se činilo da je novčanik u njegovom džepu dvosruko veći od normalnog novčanika, i težak kao dva kolta. Dok je odlazio, on se pitao da li se džep obesio od težine. Neko će to sigurno primetiti. Ali to se nije desilo. Niko nije primetio ništa sumnjivo, i on se vratio u konjušnicu, pitajući se zašto mu je Džonatan tutnuo u džep ovaj novčanik.

Kad je ugledao na zemlji Klejtona i Hantera, Porteru se smrкну pred očima. Džonatan

je izbacio čaure iz kolta i ponovo ga punio. U grupi ljudi, koji su se okupili na uglu, preovladivali su goniči stoke Barbare Banister. Džonatan ugleda Barbaru Banister kako se probija kroz gomilu. Kad je ugledala dvojicu mrtvaca, zinula je od zaprepašćenja.

— Jesu li ova dvojica vaši ljudi? — upita Porter.

Barbara se namršti.

— To su Klejton i...

— Dvojica tvojih najamnika! — reče Džonatan odsečno. Potom se obrati Porteru: — Kao da ti to ne znaš?!

Porter ga pogleda i isceri.

— Pretpostavljam da ćete tvrditi da ste pucali u samoodbrani — reče on razvučeno.

Džonatan klimnu glavom.

— Za tebe bi bilo bolje da veruješ u to.

— Pa, ja moram da uzmem izjave... — počeo je Porter.

— Na koga ti misliš da ostaviš takav utisak, Porteru? — reče Džonatan oštro i izazivački. — Kad smo se sreli prošli put...

— Da, već znam šta hoćeš da kažeš — prekide ga Porter, pokušavajući da spreči dalje optužbe. Okrenuvši se prisutnima i pokazujući glavom na Džonatanu, reče: — Narode, kad je ovaj gospodin prvi put naleteo na mene, ja sam bio na putu za Blekston, zajedno sa Barbarom Banister i njenim stadom. Tada sam se koristio imenom Porter i izigravao nadzornika gospođe Banister. Nije to bilo prvi put da sam morao da se koristim drugim imenom i da se pretvaram da se bavim nekim drugim poslom. Kada maršal američke policije pošalje nekog čoveka u

specijalnu misiju, nikad se ne zna šta ga očekuje u procesu izvršenja tog zadatka.

Okupljeni građani su ga posmatrali sa sve većim interesovanjem. Očigledno je njegovo objašnjenje ostavilo na njih snažan utisak.

Pogledavši ponovo u Džonatanu, Porter nastavi:

— Pravo ime mi je Ričard Karpenter. Trenutno zamenjujem šerifa Džeksona.

— Da bi ti preuzeo Džeksonovo mesto — odvrati Džonatan — morao bi da porasteš za još koji inč.

— Nemojte da dozvolite da vam tako odgovara — zameri Barbara Porteru. — Uhapsite ga! On je ubio dvojicu mojih ljudi!

— Gospođice Barbara, ovo je stvar zakona — odvrati Porter. Jasno se videlo da je pažljivo birao reči. — Verujte mi, ja znam kako se istražuje delo ubistva.

Džonatan kleknu pored Hanterovog leša.

— Hej, šta nameravaš? — upita Porter kad je video šta Džonatan radi.

— Ove noćne ptičice su me opljačkale kad sam napustio vaš logor — reče Džonatan ne dižući pogled. — Jedan od njih je pucao u mene dok sam ležao na zemlji. Posle toga su mi ispraznili džepove. — Iz džepa jakne mrtvog Hantera. Džonatan izvađi zlatan časovnik, koji su mu poklonili zahvalni građani Libetrada, pre dve godine. — Nadam se da ćete biti zadovoljni s ovim... — reče Džonatan sarkastično i pruži Porteru blistavi valtham časovnik. — Citiraću posvetu koja je ugravirana na

unutrašnjoj strani poklopca, a ti proveri.

Porter se zagleda u posvetu a onda slegnu ramenima i vrati časovnik Džonatanu.

— Priznajem da ovo ne ide u prilog Klejtonu i Hanteru — zaključí on.

— Ni ovo im ne ide u prilog — reče Džonatan udarajući šakom po dršci svoga kolta. — Klejton ga je prodao jednoj ženi ovde u Blekstonu — reče Džonatan i ustade. — Opljačkali su me i ostavili onesvešćenog, uvereni da sam mrtav i sada su za to platili.

— Moraću da pokrenem istragu, Džonatan — reče Porter.

— Kad vam budem bio potreban, staviću vam se na raspolaganje — progunda Džonatan.

— Gde ću te naći? — upita Porter dok je Džonatan prolazio pored njega.

— Raspitaj se u gradu.

Porter se obrati prisutnima i izdade im neka naređenja. Uputili su jednog čoveka po Olivera Morisona, pogrebnika, posle čega građani počеше da se razilaze.

Dok se Džonatan probijao kroz gomilu građana, Porter je uspeo da došapne Barbari nekoliko reči, koje ona odmah preneše nekolicini svojih ljudi.

Upravo kad je Džonatan izašao iz gomile, osetio je da mu je neko prislonio cev revolvera uz kičmu. On se ukruti. S njegove desne i leve strane nalazio se po jedan čovek. Bilo mu je jasno da pod tim okolnostima nema ni najmanju šansu da stvar preokrene u svoju korist.

— Usprotivio si se šerifu i time si iskopao sebi grob — upozori ga jedan od ove dvojice.

— Polako se okreni! — naredi mu drugi — i kreni prema šerifovoj kancelariji. Zamenik još nije završio s tobom.

Džonatan nije imao drugog izbora do da se povinuje naređenju. Kad se okrenuo, primetio je da mu je desna strana opasača lakša. Izvukli su mu kolt iz futrole.

Nekoliko trenutaka kasnije, kada je ušao u šerifovu kancelariju, s uperenim koltovima u njegova leđa, Džonatan je ugledao Portera kako mirno pučka dim cigare i ženu koja je gorela od nestrpljenja.

— Dozvolio si da ih onaj prokleti pogrebnik odnese, a da ih prethodno nisi pretražio — požali se žena Porteru.

— Grešiš — Porter nestrpljivo odmahnu cigarom. — Ti nisi to videla. Ja sam ih obojicu pretražio.

— I njihove bisage? — upita žena.

— Klejton i Hanter su bili prilično glupi — Porter se drsko isceri Džonatanu — ali nikad ukradeni novac nisu nosili u bisagama. Šta ti misliš, Džonatan?

— Klejton je bio dovoljno glup da ukrade moj kolt — reče Džonatan. — To je stvar koju će mnogi prepoznati na prvi pogled.

— Ja sam ti govorila da je Pi-ter Hanter morao ukrasti gomilu para — reče žena i pređe šakom po svojoj haljini. — Kupio mi je ovu haljinu za koju ne možeš reći da joj cena iznosi samo nekoliko dolara. — Žena sada pogleda u Džonatana. — Gde je ostali novac?

Porter se osmehnu i reče:

— Samo polako, Barbara.

— Do đavola s tim »polako«!
— viknu ona. — Mi smo ovde zbog novca, zar ne? Zato smo i došli u Blekston. U pitanju su novac i druge stvari!

— Umukni! — izdera se na nju Porter.

— Postaješ nervozan, Porteru, a? — upita Džonatan mirnim glasom.

— Ime mi je Karpenter — promumla Porter. — Stajao je tačno ispred Džonatana. — Ja sam ovde zakon, pa će biti bolje da stalno to imaš na umu! Ruke uvis, Džonatane! Hoću da te pretresem!

— Vraga ćeš ti da pretreseš — progunda Džonatan.

— Ne zaboravi da su ti u leđa uperena dva kolta — upozori ga Barbara Banister, čije oči zablistale od uzbuđenja.

— Neću zaboraviti tvoje unajmljene ubice, gospodo. Takođe, imam u vidu da su mnogi građani videli kad sam ušao ova-mo. — Ponovo je pogledao u Portera. — Ne znam šta si ti nau-mio, ali jedno znam. Nećeš u to-me uspeti. U zabludi si ako građane Blekstona smatraš gomilom budala.

— On ti opet drsko odgovara, Roberte! — reče Barbara.

— Rekao sam ti da umukneš — izdera se Porter na nju.

— Možda je u pravu, Roberte — reče jedan od dvojice muškaraca koji su stajali iza Džonatana. — Pucanj bi se čuo napolju. Žena pride bliže Džonatanu.

— Hoću ostatak novca! — reče ona besno. — Ako ti nećeš da ga pretreseš, ja hoću!

Porter nije obraćao pažnju na ženu.

— Digni ruke uvis! — naredi on Džonatanu.

— Idi do đavola!

Porter ga udari nadlakticom. Džonatan se razbesne i zaboravi na ljude iza svojih leđa. Desnom rukom snažno je udario Portera u vilicu. Ali on nije video kako se Porter zateturao i tresnuo o sto, jer ga je jedan od one dvojice udario drškom revolvera po glavi. Jedva je bio svestan kad je licem poleteo prema podu, a onda mu se smrklo pred očima.

Čim je Džonatan pao na pod, priskočila mu je Barbara Banister, klekla pored njega i počela da mu pretražuje džepove. Porter se najзад uspravi, ispljunu krv iz usta i mrko pogleda u Barbaru.

— Ako ne budeš znala da držiš jezik za zubima, uplešćeš nas u nevolje iz kojih ćemo se teško izvući.

— Mislim da je imao dovoljno vremena da uzme taj novac od Hantera, pre nego što smo mi stigli u sokak — odvratila Barbara.

— Zaboga, smiri se, ženo — reče Porter. On izvuče maramicu i potapka njome po ustima.

— Prekosutra ćeš imati toliko novca da nećeš moći da ga prebrojiš. Zašto se onda sekiraš zbog sitniša u Džonatanovim džepovima? — On pucnu prstima prema ljudima koji su čekali naređenja. — Stavite njegov kolt na sto — naredi on. — Opasač takođe. Kad ga pretresete, strpajte ga u ćeliju.

— Imam neki gadan predosećaj u vezi s njim — reče žena dok se dizala s poda. — Pame-tan je i veoma znatiželjan. Mo-

raćeš da ga ukloniš, Roberte. Začepi mu usta jednom zauvek!

— Neka te to ne brine — odvrati Porter. — Sve sam isplanirao.

U tom trenutku, otvoriše se ulazna vrata. Niko se nije setio da motri na njih. Porter i Barbara se okrenuše da vide ko je posetilac.

Patrik Morgan, telegrafista u Blekstonu, stajao je na pragu, nelagodno trepćući dok je posmatrao kako dva čoveka vuku Džonatana za ruke prema otvorenoj zatvorskoj ćeliji.

— Zar nisi mogao da kucaš? — prekori Porter telegrafistu.

— Oprostite, gospodine Karpentere — odvrati Morgan. — Ja svratim u šerifovu kancelariju posle svake neprilike. Ako nekoga ubiju, a šerif Džekson ne može da ga identifikuje, on zahteva od mene da uputim telegrame okolnim mestima.

Porter odmahnu glavom.

— Ovog puta to neće biti potrebno. Svi znamo ko su ti ljudi.

Patrik nije mogao da odvoji pogled od onesvešćenog Džonatana. Na stolu pored koltu sa drškom od slonovače stajao je i zlatan časovnik.

— Zašto ga zatvarate? To je gospodin Džonatan Karadin, zameniče. On nije ubica.

— Dakle, ti sumnjaš da je on ubio one goniče stoke? — upita ga Porter izazivački.

— Morao je da se brani, zar ne? — odvrati Patrik. — Mislim da čoveka ne treba strpati u zatvor zato što je u samoodbrani morao da ubije nekoga.

Porter se namršti što je bio upozoravajući znak za Barbaru.

— Možda je bilo u samoodbrani — odvrati Porter Patriku, sležući ramenima. — Sigurno ću ga pustiti čim budem imao priliku da razgovaram sa Džonatom. Međutim, on je u međuvremenu izgubio glavu i nasrnuo na mene. — Pokazao je na svoje otekle i krvave usne. — Morali smo da ga smirimo. — Podigao je obrve i nastavio: — Šta te još interesuje?

— Ništa, gospodine Karpentere. — Patrik pođe prema vratima. — Vi znate gde me možete naći ako budete hteli da uputite neku poruku.

Patrik Morgan je brzo izašao.

Porter pride vratima krupnim koracima i pogleda na ulicu. Žena pođe za njim. Porter zatvori vrata i zagrlj ženu. Potom se poljubiše.

— A sada idi, Barbara. Videćemo se sutra.

— U redu, Roberte.

— Postaraj se da izvršiš svoj deo posla. Zapamti, ne poteži oružje na bankara dok ne čuješ moj signal.

— Dok ne čujem tvoj pucanj?

— Tačno, Barbara. — Govorio je blagim tonom. — Jednog čoveka postavi na ulazu u banku. Njegov zadatak biće da gleda u mene. Ja ću biti napolju, ispred poštanske stanice, i čim se stari pojavi — ja nastupam. Tvoj osmatrač će ti dati znak i to će biti trenutak kad ćete ti, i Skelton Timoti napasti bankara i njegove blagajnike — vezati ih i zapuštiti im usta. Očekujem da ćete imati dovoljno vremena da napustite grad pre nego što se ljudi oporave od šoka. A tada ja preuzimam stvar. Ja ću organizovati poturu.

Dvojica goniča se vratiše iz ćelije. Jedan od njih upita:

— Šta ćemo sada s onim Dugajlijom?

Porter se osmehnu i pusti ženu iz zagrljaja.

— Kad se osvesti, verovatno će pokušati da pobegne. Stoga će biti ubijen u pokušaju bekstva.

— To zahteva da se napravi neki plan, Roberte.

— Nije važno. Imaćemo vremena koliko nam bude trebalo. Sudeći prema njegovom izgledu, imam utisak da će Džonatan spavati još nekoliko časova.

Nekoliko minuta kasnije, Barbara Banister vraćala se u logor. Ona se vozila lakim kolima čijom je zapregom upravljao Frenk. Pratilo ih je nekoliko njenih ljudi na konjima.

Pošto je zaključao vrata ćelije, Porter je seo u šerifovu fotelju, posluživši se viskijem iz šerifovog privatnog bifea.

U zatvorskoj ćeliji, ležeći potrbuške na uzanom krevetu, Džonatan Karadin je polako dolazio svesti. Oštar bol u glavi postepeno je slabio. Još uvek je osećao bolove u zglobovima prstiju desne ruke.

Što je više razmatrao svoju situaciju, sve je manje bio zabrinut. Porter je postupio glupo što ga je smestio ovde, jer je puno građana Blekstonu poznavalo Džonatana Karadina. Mnogi će se zapitati zašto tako dugo ne izlazi iz šerifove kancelarije. Da li da pokuša bekstvo? Odgovor je bio jednostavan. On neće tako nešto činiti. Pomoć će doći spolja. Potrebno je samo malo da sačeka.

Njegove slutnje su se uskoro obistinile. Glavni akter u tome bio je telegrafista Patrik Morgan, koji se iz šerifove kancelarije uputio direktno u Melindin restoran. Melinda je malo pobledela dok je slušala Patrikovo opisivanje scene koju je video pre nekoliko trenutaka.

Ona dohvati svoj šal i žurno povede telegrafistu prema stražnjem izlazu.

— Biće najbolje da odemo do Dirka Džeksona i obavestimo ga o svemu — reče ona.

U gostinskoj sobi, u kući Keri-ja Parkera, dočekali su ih doktor, njegov pacijent i Džordž Tompson. Šerif je sedeo na krevetu, poduprt jastucima iza leđa. U rukama je držao Džonatanov novčanik. Melinda ga je odmah prepoznala. Ona se spusti na stolicu koju joj je dodao Keri.

— To je Džonatanov novčanik — reče.

Džekson klimnu glavom.

— Jasno je šta se dogodilo — promrmlja on. — Jesi li čula pucnjavu? — Sad je bio red na Melindu da klimne glavom. — Dakle, naš visoki prijatelj nije budala. Uspeo je da uzme svoj novčanik a zatim da ga tutne Džordžu u džep, pre nego što se okupio narod.

Za samo nekoliko minuta, Patrik Morgan je ispričao šta je sve video u šerifovoj kancelariji.

— Juče, kad je Džonatan Karadin upoznao Karpentera u stočarskom logoru, ovaj je izjavio da se zove Porter — objasni Melinda kad je telegrafista završio svoju priču. — Džonatan je zaključio da je on nadzornik kod Barbare Banister.

— Grom i pakao! — viknu Džekson i pokuša da ustane.

Keri mu stavi ruku na rame da bi ga zaustavio.

— Treba da miruješ — prekori ga on.

— Zašto mi to niste rekli? — upita Džekson i zavalio se na jastuke.

— Bio si suviše slab da bismo ti to rekli — odvrati Melinda. — Džonatan mi je rekao da to zadržim za sebe dok ga ne zadesi nevolja. Međutim, on je sada u zatvoru a vi delujete nešto bolje pa vam zato ovo i saopštavamo.

— Porter? — Džekson zamišljeno počesa bradu. — To ime mi nije poznato.

— Šta misliš, da li bi on mogao da likvidira Džonatana, s obzirom da ga sada drži u zatvoru? — upita Melinda sa prizvukom straha u glasu.

— Mislim da se neće na to odvažiti — promrmlja Džekson. — Ubiti nenaoružanog čoveka iza rešetaka? To bi bilo ubistvo, kako god okreneš. Pre će pokušati da inscenira Džonatanovo bekstvo i da ga tada ubije.

— Kao da je Džonatan pokušao da pobegne? — reče Tompson.

Džekson klimnu glavom, zatrepita i primače ruku zavijenim grudima.

— Tako nešto — izusti on.

— Ako se dogodi tako kako vi kažete — reče Patrik Morgan mršteći se na šerifa — Džonatan neće živ izaći iz zatvora.

— Nemoj praviti nagle pokrete — upozori Keri šerifa — Ti nisi kadar da učestvuješ u ovoj stvari. Ako napustiš postelju, ja skidam odgovornost sa sebe.

— Mislim da si u pravu, doktore — reče Džekson smireno.

— Ja bih bio za to da se sazove zbor građana — predloži Tompson. — Odveo bih ih do tvoje kancelarije i pozvao na odlučujući obračun Karpentera, odnosno Portera...

Patrik Morgan odmahnu glavom.

— Ima ih mnogo, sve sami revolveraši. Jedino bismo uspeli kada bi svi građani ovog grada otvorili vatru na njih.

Dok su i dalje raspravljali o novonastaloj situaciji, stigao je pogrebnik. U ruci imao nešto što je ličilo na dršku pijuka, umotan u ćebe. Lice mu je imalo ozbiljan izraz. Kad je odmotao ćebe, pružio im je pušku da je pogledaju.

— Možda ćete vi prepoznati ovu vinčesterku — reče on, pokazujući na inicijale urezane na kundaku.

— To je Džonatanova puška — prošaputa Melinda.

— Tačno, gospodice Melinda — reče Oliver Morison.

— Kako si došao do nje? — upita Džekson.

— Zbog toga sam i došao ovamo — reče Morison. — Nešto veoma čudno događa se u Blekstonu, kako se meni čini. Jedan od dvojice siledžija, koji su maločas dopremljeni kod mene, imao je ovu pušku umotan u ćebe. Nisam shvatio o čemu se radi, ali znam da ovu pušku neću odneti novom zameniku. — Pogledao je upitno u Džeksona. — Zašto je novi zamenik uhapsio Džonatana? Radilo se o samoodbrani, zar ne?

— Ljudi mi stalno postavljaju pitanja — progunda Džekson, a zatim umorno klimnu glavom prema pogrebniku. — Hvala na obaveštenjima, Morisone.

— Kada sahranjujem strance — napomenu Morison, — ja zadržavam njihovu opremu, koju kasnije prodajem kako bih pokrio troškove. Ovog puta, prema pripada goničima stoke. A što se tiče onih nekoliko dolara, koje sam našao kod njih, sačuvaću ih za Džonatana Karadina.

— Jesi li čuo da je neko opljačkao Džonatana? — upita Tompson.

— Nisam — progunda Oliver Morison. — Ali, ako su mu ukradli pušku, mogli su da ukradu i sve ostalo.

Čim je pogrebnik otišao, Džekson počeo da izlaže detalje plana koji je upravo skovao. Bio je to mudar plan.

— Dakle, ako prihvatimo kao istinu da će Porter pokušati da likvidira Džonatana, jedino nam preostaje da pokušamo da ga izbavimo iz zatvora. — Klimnuo je glavom prema Parkeru. — Onaj privezak koji sam imao na pojasu kada sam ranjen, gde je sada?

Parker pokaza na orman.

— U ormaru je. Tamo su i ostale tvoje stvari.

— Dobro — reče Džekson. — Te ključeve treba prokrijumčariti u zatvor i dati ih Džonatanu. Mislim da znam kako ćemo to izvesti. Dok je izlagao svoj plan, ostali su ga pažljivo slušali.

— Pop Gordon — reče Melinda kad je Džekson završio. — Boljeg čoveka za taj posao nemamo.

— Ali Gordonu će biti potrebno vremena, a takođe i Džonatanu — naglasi Džekson. —

ra treba stalno opterećivati nekim poslovima. Naravno, to treba da bude u mojoj kancelariji, a ne u zatvoru.

— Pa, kako...? — počeo Tompson.

— Gradonačelnik. Podstakni ga, doktore, da skupi nekoliko svojih većnika i učini posetu šerifovoj kancelariji. Reci mu da, što je moguće duže, zadrži Portera u razgovoru.

— Da, naravno — osmehnu se Keri Parker.

Džekson podiže jednu ruku.

— Još nešto. Kada Porter ustanovi da je Džonatanova ćelija prazna, hoću da stekne utisak da je Džonatan napustio našu teritoriju. — Potom je klimnuo glavom prema Patriku Morganu. — Ti treba da obaviš taj posao, Morgane, a ja ću ti objasniti kako.

Posle nekoliko minuta, pošto su muškarci otišli da Džeksonov plan sprovedu u delo, ostala je samo Melinda.

— I ti bi mogla nešto da učiniš, Melinda — reče joj Džekson.

Ona svečano nakrivi glavu.

— Džonatanu će biti potreban kolt. — Džekson pokaza glavom na ormar. — Uzmi moj. Budi u sokaku, kod stražnjih vrata Tompsonove konjušnice. On se može sakriti u Džordžovom senjaku. Tamo će biti bezbedan.

VII

Doktor Keri Parker našao je gradonačelnika Tompsona i njegova četiri većnika na verandi

hotela. Sedeli su za stolom, koji su izneli napolje, da bi uživali na popodnevnom suncu. Pred svakim je stajala krigla hladnog piva.

— Zdravo, doktore — obrati se lekaru gradonačelnik Tompson uz široki osmeh. — Hajde, pridruži nam se.

— Hvala. — Keri Parker privuče sebi stolicu i kad je seo krišom pogleda od jednog do drugog kraja glavne ulice. Nije bilo ni traga od zamenika šerifa.

— Znate li da je Džonatan Karadin uhapšen?

Petorica ljudi izraziše svoje iznenađenje.

— Zašto, do đavola? — upita gradonačelnik mršteći se.

— To i nas muči, gradonačelniče. To muči šerifa Džeksona, Patrika Morgana, vašeg brata i mene. Taj zamenik, koga ste vi postavili, nešto smeru i mi smo skovali plan kako to da doznamo. Stoga nam je potrebna vaša pomoć.

— Naravno, naravno — odmah se složi gradonačelnik. — Kad je u pitanju Džonatan Karadin, učiniću sve što mogu. Pa on je...

— Nameravamo da ga izvučemo iz zatvora.

— Ali čekajte — prekide ih jedan od većnika. — Mi to ne možemo učiniti. Naša je dužnost da podržavamo zakonitost i red u Blekstonu, pa smo zato i angažovali Ričarda Karpentera. Bez jakog razloga, ne možemo protiv njega.

— Pogotovo, mi ne možemo izbaviti nekog iz našeg sopstvenog zatvora — dodade drugi većnik.

— Čekajte malo, momci — reče gradonačelnik Tompson razložno. — Saslušajmo najpre doktorovu priču.

— Upravo sam rekao da planiramo da pomognemo Džonatanu Karadinu da izađe iz zatvora. Učinićemo to kulturno i mirno. — bez gužve. Uz vašu pomoć to će...

— Pa, doktore, ja ne znam — počeo gradonačelnik. — Ne mogu da verujem da je Džonatan učinio nešto zbog čega bi morao u zatvor. Ali, s druge strane, postoji pogodniji način da se razreši ta situacija.

— Mi nemamo vremena da se bacakemo legalnom procedurom, gradonačelniče. Mislim da je najvažnije to da nam je Džonatan neophodan na slobodi, da nam pomogne kad taj prokleti zamenik bude izvodio ono što je naumio. Verujte mi, na to nećemo dugo čekati. Zato je on i uhapsio Džonatanu, da mu ne bi smetao.

— To što vi predlažete, veoma je ozbiljno, doktore...

— To i ja znam. Međutim, šerif Džekson hoće tako. Stoga bi to i za vas trebalo da bude prihvatljivo.

Gradonačelnik sleže ramenima.

— Dakle...

— Hoću još da vam kažem da smo našli Džonatanov novčanik. Naravno, u njemu nije bilo novca.

Ljudi za stolom se zapanjiše i počeo nešto da mrmljaju, izražavajući interesovanje.

— Da, da. Imamo jake razloge da sumnjamo da šerifov zamenika Karpenter zna puno o

pljački. Doktor Keri je objasnio okolnosti pod kojima je nađen novčanik. On je izneo i druge pojedinosti vezane za sumnju u zamenika. Na kraju, on je izneo i plan akcije koju je odobrio šerif Džekson.

Najzad gradonačelnik podiže ruke i nasmeja se.

— Dobro, doktore, dobro. Ubedio si me. Izvršićemo naš deo zadatka, baš kako ste planirali. Ali nadam se da smo u pravu.

— Hvala, gradonačelniče — reče Keri zadovoljno i brzo ispi pivo koje mu je ostalo u čaši. Potom odgurnu stolicu i ustade. — Sramota je što to moramo da učinimo na taj način. Ali, u ovom slučaju, izgleda da je zakon na pogrešnoj strani granice i da su neophodne posebne mere. — Ne možete očekivati da se bolesnik sam leči. Izgleda da je Džonatan Karadin lekar koji nam je u ovom slučaju preko potreban.

Gradonačelnik Thompson svečano klimnu glavom. Njegovi većnici su ćutali. Oni baš nisu bili oduševljeni predloženim planom za oslobađanje Džonatana Karadina, ali su se ipak složili sa doktorom i gradonačelnikom.

— Onda, složili smo se, doktore — reče Thompson. — Mi odlazimo u posetu.

Čim je Keri otišao, gradonačelnik i njegovi većnici uputiše se odlučnim koracima prema šerifovoj kancelariji. Tamo je Robert Porter s negodovanjem posmatrao momke koji su mu pomogli da uhapsi Džonatana Karadina. Jedan od njih se upravo vraćao iz zatvorskog odeljenja.

— Još uvek leži — izvesti on. — Leži nepokretno. Vikao sam ali izgleda da me nije čuo.

— Do sada je morao da se osvesti — reče Porter.

— Leži nepokretno — ponovi čovek.

— On se pretvara da spava — i dalje je insistirao Porter, zlobno se smeškajući.

— Već je kasno — reče drugi. Ne bi trebalo da je toliko dugo u besvesnom stanju od jednog udarca drškom revolvera.

— Možda si ga udario jače nego što si mislio — reče njegov drug.

— Hoću da ustane i da beži — zareža Porter. — Ako je potrebno, polijte ga hladnom vodom, isterajte ga iz ćelije i izbacite ga iza kuće, na sokak. — Porter izvuče svoj desni kolt, pogleda ga a zatim ga vrati u futrolu. — Donesi kofu vode — naredi on. — Svršimo već jednom s ovim!

Odjednom, na trotoaru ispred vrata začuše se koraci a zatim neko zakuca na vrata. Namrštivši lice, Porter pride prozoru, razgrnu zavesu i proviri napolje. On opsova tiho, a zatim reče:

— Do đavola, šta ovi hoće u ovo doba noći?

— Ko je to?

— Gradonačelnik. — Porter se ugrize za donju usnu. — Ne mogu ga tek tako odbiti. Posle sutrašnjeg dana, baš me briga šta će gradonačelnik misliti o meni. Ali do tada mora biti zadovoljan. — Pokretom rukom pokazao je na ulaz u zatvorsko odeljenje. — Biće bolje da vas ne vide ovde. Izadite na stražnja vrata. Kad završim sa gradonačelnikom, pustiću vas napolje. —

Podigavši ton, doviknuo je ljudima pred vratima: — Trenutak! Samo nešto da završim!

— Ovde gradonačelnik Tompson! — javi se gradonačelnik.

— Samo trenutak, gospodine gradonačelniče — odvрати Porter dok je ispraćao dvojicu momaka u zatvorsko odeljenje.

Nekoliko trenutaka kasnije, on otvori vrata da bi pustio delegaciju da uđe. Klint Tompson je počeo onako kako ga je uputio doktor Keri, najavljujući skoru smrt šerifa Džeksona i ističući veliku potrebu za novim šerifom. Potom se rasplinuo pričom o istoriji ovog kraja tako da Porter nije mogao da dođe do reči. U sadašnjoj fazi događaja, Porter nije bio voljan da se suprotstavlja gradonačelniku niti da izaziva bilo kakvu sumnju, pa mu je ostalo da ga sluša uz dužno poštovanje.

Klint Tompson je imao snažan glas, pa je dizao galamu, koja je narušavala dotadašnju tišinu. Ovu galamu pothranjivao je najstariji i najbrbljiviji kafanski čovek u Blekstonu.

Dok je prelazio ulicu, koračajući prema šerifovoj kancelariji, starosedelac s bradom kao u jarca, poznat pod imenom Pop Gordon, baci kamen na zatvorena vrata šerifove kancelarije i viknu izazivački. Ovaj slabo građen čovek, u pohabanom odelu, i ovog puta je simulirao pijanstvo.

Kamen odskoči od vrata.

— Mogao bih Džeksonom da obrišem pod — vikao je on, — a to isto mogao bi i s tim Karpen-terom!

Gradonačelnik se trže.

— Grom i pakao! Ko je...

Porter se namršti.

— Izgleda da je u pitanju neki pijanac — promrmlja on.

— Izgleda da je to stari Pop Gordon — reče jedan od većnika.

Pop Gordon baci još jedan kamen. Ovog puta razbi prozor i kamen prolete tik pored gradonačelnikove glave.

— Hajde, izadi napolje, šerife!

— Pijanac se grohotom smejao. Kad je stupio na trotoar, zaigrao je jednu indijansku igru, da bi pokazao svoje sposobnosti pred skupinom ljudi, koja se stalno povećavala. Isturivši pesnice, zauzeo je borbeni stav. — Ja nisam revolveraš — hvalisao se on — ali ako zamenik oproba moje paklene pesnice, tako mi boga, gorko će zbog toga požaliti. Pobeći će u planine. Neće mu pomoći ni njegov blistavi kolt-šestak!

Gradonačelnik Tompson, kome su ovi neobični povici bili odvratni, pogleda u Portera i reče:

— Morate da ga uhapsite.

— Pijanice su samo neprijatne — reče Porter ustajući.

— Posle svega ovoga, ne možete ga tek tako pustiti — reče gradonačelnik. — Izgleda da je taj stari ljubitelj viskija gađao baš mene.

Više zbog nestrpljenja nego zbog besa, Porter otvori vrata i izade napolje. Darnjava jednog pijanca za njega nije značila ništa, jer po njegovom planu, sutra u isto vreme, trebalo bi da bude miljama udaljen od Blekston. Ali, dok izigrava zamenika šerifa, i da bi otklonio svaku sumnju, morao je da izvršava

dužnosti, a to je podrazumevalo i da ućutka bučnog pijanca.

Gledaoci prsnuše u smeh kad je Porter dohvatio Popa Gordona za okovratnik jakne i tur pantalona. Više ga noseći nego vukući, ubacio ga je u kancelariju. Pošto je na njegov račun izrekao nekoliko psovki, Gordon počeo da vređa Tompsona i njegove većnike.

— Izvrni džepove! — naredi mu Porter. Kad je Gordon to učinio, Porter nastavi: — Imam nešto što će rashladiti ovu matoru vucibatinu.

Kada je Pop Gordon izvrnuo svoje džepove, Porter ga pretraži i nađe nekoliko stvari — nož na preklapanje, pola boce viskija, tri opuška i kutiju šibica. Uz glasne proteste, pijanac je strpan u zatvor i zaključan u ćeliju. Dok je zaključavao vrata ćelije, Porter pogleda preko na Džonatonovu ćeliju. Džonatan je još uvek ležao opružen na uzanom krevetu. Sklopljenih očiju, teško je disao.

Porter nemarno sleže ramenima i vrati se u kancelariju.

Čim su se vrata za Porterom zatvorila, Pop Gordon odmah pride gvozdenim šipkama svoje ćelije i pogleda preko u Džonatonovu ćeliju.

— Džonatan, spavaš li? Jesi li u nesvesti ili si jednostavno nezainteresovan?

Džonatan otvori oči, dokotrlja se do rešetke i pogleda prema kancelariji. Potom se široko osmehnu Popu Gordonu.

— Kako je, starosedeoče?

— Drago mi je što su mene odabrali za ovaj mali zadatak — odvrati Pop. — Nisam zaboravio da si me jednom prilikom spa-

sao od onih obesnih kauboja koji su hteli da me pretuku.

— To je bilo pre nekoliko nedelja — promrmlja Džonatan.

— Ja pamtim dugo — odvrati Gordon i kažiprstom mu dade znak da pride. — Ustani i dođi do vrata tvoje ćelije, da ne bismo morali da se dovikujemo. — Pošto je prethodno pogledao prema stražnjem ulazu, nastavio je: — Trenutno, nas dvojica smo jedini zatvorenici i to je dobro. Kome je u ovo doba potrebno društvo?

Džonatan se diže sa uzanog kreveta i pride rešetki.

— Kaži šta imaš, Pope.

— Nema mnogo toga da se kaže, Džonatan. — U kući doktora Parkera održan je sastanak. Šerif je bio mišljenja da ćeš biti bezbedniji izvan ovog zatvora.

Starac podiže desnu nogu, svuče čizmu i iz nje izruči u svoju šaku snop ključeva.

— Počecu da ti ih dobacujem jedan po jedan.

Džonatan isturi bradu prema kancelariji.

— Šta zadržava zamenika?

— Delegacija — odgovori Pop. On kleknu i proturi ruku kroz rešetku, a zatim baci jedan ključ da klizi prema Džonatanovoj ćeliji. Ključ se zaustavi nadohvat Džonatanove ruke. — Gradonačelnik Tompson i nekoliko njegovih većnika traže od zamenika da ostane i prihvati dužnost šerifa. — On dobaci sledeći ključ Džonatanu i nastavi: — Rekli su Porteru da će Džekson umreti, ali to nije tačno.

Tek četvrti ključ je odgovarao bravi Džonatanove ćelije. On tiho okrenu ključ, otvori vrata i izade u uzani prolaz. Istovreme-

no, Pop otvori svoju ćeliju. Tru-
ćeci se da ne naprave buku, po-
no su zaključali obe ćelije.
Gordon navuče čizmu i pođe za
Džonatanom prema stražnjem
izlazu. Džonatan otključa vrata i
oni izađoše na sokak.

— Ja ću da ostanem nakratko
skriven napolju — reče starac.

Džonatan klimnu glavom.

— Dobra ideja.

— Sada otidi u konjušnicu
Džordža Tompsona — posaveto-
va ga Pop Gordon. — Tamo te
čekaju prijatelji.

Džonatan se počea po desnoj
butini.

— Osećam se bez kolta kao
nag čovek.

— Otidi u Tompsonovu ko-
njušnicu i tamo ćeš odmah dobi-
ti oružje.

— Hvala ti, Pope.

Jedna barska ptica odjuri niz
sokak. Džonatan pođe pešice u
suprotnom pravcu, prema ko-
njušnici Džordža Tompsona. So-
kak je bio pust, a stražnja vrata
konjušnice su se jasno videla.
Džonatan se kretao držeći se
senki kuća. On se veoma pažlji-
vo prikradao konjušnici da ne bi
izazvao nekakvu nepriliku. Me-
đutim, iznenada je iskrsla opas-
nost.

Upravo kad mu je ostalo da
prevali još samo nekoliko meta-
ra do vrata konjušnice, iz soka-
ka, pravo na njega, naleteše ona
dvojica momaka koji su ga
uhapsili i strpali u zatvor.

Kao su ugledali Džonatana,
zastali su kao ukopani.

Stojeći na pragu konjušnice,
Melinda, Džordž Tompson i Pat-
rik Morgan, skoro ne dišući, po-
smatrali su prizor.

Džonatan se prvi povratio iz
šoka. Munjevito je skočio na-
pred i snažno pogodio pesnicom
jednog u neobrijanu bradu. Nje-
gov protivnik se zatetura una-
zad, izgubi ravnotežu i svom te-
žinom pade na zemlju, podižući
oblak prašine.

Drugi momak, koji je zinuo da
upozori svog druga, maši se za
svoj odvezani kolt, kada se Džo-
natan okrenu prema njemu.
Džonatan munjevito zamahnu
nogom i pogodi drugog protiv-
nika u stomak iznad kaiša i za
trenutak mu istera vazduh. Kad
se ovaj sagnuo napred, Džona-
tan mu izvuče kolt i baci se pre-
ma vratima konjušnice. Stenju-
ći, ovaj drugi se zatetura korak
— dva unazad, i, prikupivši sna-
gu, ustremi se na Džonatana. U
desnoj ruci mu je nešto blistalo.
Džonatan je to primetio i dubo-
ko uzdahnuo. Nije očekivao da
će protivnik upotrebiti nož.

Vrh noža sevnu ispred Džona-
tana i raseče mu košulju na gru-
dima. Potom, kada se napadač
po sili inercije pognuo u stranu,
Džonatan ga zgrabi za zglob
desne ruke. Čovek kriknu, iskri-
vivši usta od bola kad mu je
Džonatan zavrnuo ruku, ali taj
krik bio je prigušen burom sme-
ha iz susednog saluna. Džona-
tan mu je i dalje zavrtao ruku a
napadač je uzaludno pokušavao
da mu zada udarac levicom. Ali,
stočaru je uspelo da jednom no-
gom udari Džonatana po obema
nogama ispod kolena i izbaci ga
iz ravnoteže. Džonatan je pao na
zemlju, sa svojim protivnikom
iznad sebe, i nožem uperenim u
njegove grudi. Čovek izdahnu li-
cem okrenutim prema Džonata-
nu. Iz jezive rane na njegovim

grudima curila je krv i natapala Džonatanovu košulju.

On zbacila sa sebe ovog čoveka, uze nož sa zemlje i hitro se okrenu, jer ga je iz konjušnice upozorio Tomposonov povik na opasnost. Njegov prvi napadač je uspeo da se podigne sa zemlje i maši se svog kolta 45. Džonatan munjevito čučnu i baci nož prema njemu. Kolt 45 ostade u korici. Džonatan začu ropac svog potencijalnog ubice a onda ga vide kako posrće prema njemu ulegnutih ramena i klecavih nogu. Iz grudi mu je virila drška noža. On pade ničice na zemlju i ostade nepomično da leži.

Džonatanu je bilo potrebno samo nekoliko trenutaka da ustanovi da su obojica mrtvi. Potom, pogledavši niz sokak, on dade dalje instrukcije Tomposonu i telegrafisti.

— Sklonite ih odavde. Otidite u pogrebni zavod. Izbegavajte glavnu ulicu i primirite se. Uklonite ih jednog po jednog. Pretvarajte se kao da vodite pijance kući.

— Pokupi njihovo oružje — reče Tompson. — Noć ćeš provesti u mom seniku. Šerif Džekson smatra da je to najbolje i najbezbednije mesto. Ako ti nešto treba, pomoći će ti gospodica Melinda.

Džonatan izvuče kolt iz korice druge žrtve, a zatim uze i drugi kolt, i prolazeći pored Melinde uđe u konjušnicu. U sokaku, Džordž Tompson i telegrafista latiše se neprijatnog posla odnoseći leševe u Kelogov zavod. To je poslednje mesto gde će ih Porter potražiti, razmišljao je Džonatan.

Džonatan pogleda u blede Melindino lice i zbunjeno izusti nekoliko reči izvinjenja:

— Žao mi je, Melinda. Nije trebalo da gledaš ovakve stvari.

— I ranije sam ja gledala ubistva — promrmlja ona prislonivši lice uz njegovu ruku.

— Mislim da si imala šta da vidiš.

— Ali ovo je bilo veoma tesno. Bila sam skoro uverena da nemaš nikakve šanse. Džordž Tompson i Patrik Morgan su dobri ljudi, ali oni ne znaju da se bore. Stoga ne bi mogli da ti pomognu.

— Ovog puta sam imao sreće. Ostavimo sada to, Melinda.

— U redu. — Klimnula je glavom, osmenula se i pošla za njim u konjušnicu. Kako se postepeno opuštala, počela je boja da joj se vraća u obraze. — Šta ćeš sada, Džonatanane?

— Ostaje mi samo da čekam povoljan trenutak, jer mi mnoge stvari nisu poznate. Kao prvo, ne znam koliko stočara ima u gradu. Pored mnogih drugih stvari, moram i to da saznam.

— A kad budeš to saznao?

— Krenuću na posao.

— Šta će biti s onom Barbarom Banister? Šta ćeš s njom?

— To zavisi od toga kako će se stvari odvijati, Melinda. Ali jedno je sigurno. Stići će je pravda, kao i njene prijatelje. — Džonatan tužno odmahnu glavom pri pomisli na tu ženu. — Ona priča brzo i nekontrolisano i noćas je puno toga rekla. Porter je uveren da sam ja mnogo čuo, ali to nije ni približno dovoljno.

Melinda se čežnjivo zagleda u Džonatanovo preplanulo lice, blago se osmehnu a potom po-

kaza rukom na potkrovlje iznad njih.

— Noćas ćeš morati da prenoćiš tu. Dirk Džekson ti je pozajmio svoj kolt. Tamo je gore. Uskoro će Porter saznati da si napustio teritoriju našeg sreza.

— Kako?

— Od Patrika Morgana. Kad zamenik šerifa ustanovi da je zatvor prazan, organizovaće postragu, a Morgan to čeka. On će reći Porteru da je video tebe i Popa Gordona kako odlazite iz grada prema jugu.

— Možda Porter neće poverovati u to.

— Čak i ako u to ne poveruje, njegove šanse su minimalne da te ovde nađe.

— Ako me ipak nađe, požaliće zbog toga.

— Znam. — Ona mu dodirnu ruku i uzdahnu. — Ipak, budi oprezan, Džonatane.

— Naravno. Ali budi i ti oprezan. Ako ujutro budeš čula pucnjavu, ostani u kući.

— A sada idem — prošaputa Melinda. — U svakom slučaju, noćas si na bezbednom mestu.

Kad je Melinda otišla, Džonatane se pope uz merdevine u potkrovlje. Tamo je našao Džeksonov kolt i opasač. Pošto ga je opasao, gurnuo je futrolu malo naniže, proverio da li je kolt pun i da li funkcioniše. Drška je lako ležala u njegovoj ruci, skoro kao njegov kolt 45. Vrativši kolt u futrolu, on proverio i druga oružja. Prvo koje je pregledao, odbacio je jer dugo vremena nije bilo čišćeno, pa je zbog toga bilo nepouzdan. Sledeće je bilo u dobrom stanju pa ga je stavio u stranu.

Džordž Tompson je mislio na sve. Pored flaše dobrog viskija, bio je tu i jedan tanjir s hladnim jelom. Pošto je povukao dobar gutljaj viskija, on se spremi za spavanje.

*

Bilo je već kasno kad su gradonačelnik Tompson i njegovi većnici napustili Portera pošto je izrazio spremnost da ostane na dužnosti šerifa. Gradonačelnik je zadržao Portera u razgovoru čitav jedan čas. Pošto je zaključio da je Džonatan imao dovoljno vremena da pobegne iz zatvora, on se srdačno pozdravio sa Porterom.

Porter zaključa ulazna vrata prema ulici, a zatim se uputi u zatvorsko odeljenje i tamo zateče ćelije prazne. Besno je opsovao. Međutim, tu nije bilo nikakvog vidljivog znaka koji bi ukazivao kako su begunci izašli iz ćelija. Ustanovio je da su brave neoštećene i da normalno funkcionišu.

Izašao je iz kancelarije zaključavši vrata za sobom. U većini saluna u glavnoj ulici bližio se kraj radnog vremena. U jednom od tih brojnih saluna, Porter zateče Majlsa Skeltona, koji je pio viski.

— Vreme je da se vratiš u logor — promrmlja Porter.

— U redu, Roberte. — Skelton ispi svoje piće i odgurnu praznu čašu od sebe.

— Šta je sa Hamerom i Bergerom? Jesi li ih video negde?

— Ne. Pretpostavljam da su već u logoru.

— Dobro. Hajde, kreni i ti u logor.

Skelton se uputi prema pokretnim krilima ulaznih vrata. Posle nekoliko trenutaka, i Porter je izašao na ulicu da bi nastavio potragu za odbeglim zatvorenicima. Kad je prevalio nekoliko metara, pred njim se ispreči Patrik Morgan.

— Promenili ste odluku, zameniče, zar ne? — upita on. — Mislim u vezi s njegovim hapšenjem?

Porter začkilji očima.

— Šta ti to govoriš?

— Pre jedan čas video sam Džonatana Karadina, pa sam zaključio da ste ga pustili iz zatvora.

— Gde si ga video?

— On i stari Pop Gordon otišli su iz grada u velikoj žurbi.

— Kuda su otišli?

— Prema jugu — odvrati Morgan i zainteresovano se zagleda u Portera. — Otkud to da ste ga ipak pustili? Mislim da se u slučaju ubistva ona dva momka radilo o nužnoj samoodbrani, a vi ste ga uhapsili.

Porter sleže ramenima.

— Nije više bilo razloga da ga držim u zatvoru — reče on i okrenu mu leđa.

Morgan je gledao za njim dok je polako odlazio prema kancelariji.

*

Svi potencijalni akteri sutrašnje drame spavali su mirno te noći. U potkrovlju Tompsonovog senika, Džonatan Karadin je čvrsto spavao. Opušteni mišići na njegovom licu i mirno i ujednačeno disanje bili su jasan znak samouverenosti s kojom će

se suočiti sa svojim protivnicima u predstojećem odlučujućem obračunu. Kao bivši vojnik, bio je istreniran da u potpunosti iskoristi raspoloživo vreme za opuštanje i san — čak i onda kada mu je pretila velika opasnost. Ali, iako je čvrsto spavao, uvek bi se probudio istog trenutka kad bi neko ušao u konjušnicu.

Daleko od njega, u centru grada, u tesnoj spavaćoj sobi svog starog prijatelja, Pop Gordon je spavao bez straha da će ga tu naći. Njegov stari drug, konjušar u Šrederovoj konjušnici, bio je čutljiv čovek i ne bi nikome rekao da skriva begunca iz zatvora.

U poslednjim trenucima, pre nego što ju je san savladao, Melinda je razmišljala o Karadinu, čoveku preplanulog lica i ohrabrujućeg osmeha, pitajući se šta će se desiti sutra.

Tamo napolju, u logoru stočara, u svojoj postelji u kolima, ležala je beskrupulozna žena, obuzeta pohlepom, i sanjala o zadovoljstvima za kojima je žudela — nakitom, sivlenim haljinama, najlepšom hranom i vinom i milovanjima lepog čoveka.

Da bi ironija bila veća, osvatio je vedar i sunčan dan. Osvatio je takav dan u kome su se samo lepe stvari mogle očekivati.

Bio je to divan dan za piknik.

VIII

Nekoliko minuta pre dolaska kočije na zapadnu granicu, Robert Porter je išao glavnom ulicom prema verandi poštanske stanice.

— Divan dan za ovo doba godine — reče on.

— Da, zameniće — složi se šef stanice. — Mogu li nešto da vam pomognem? Jeste li došli službeno?

— Da, naravno — odgovori Porter. — Međutim, neće mi biti potrebna pomoć, prijatelju. Jutarnjom kočijom trebalo bi da stigne veoma opasna osoba, ali odavde neće dalje otići.

Šef stanice razrogači oči.

— Mislite da će biti pucnjave?

— Sigurno će je biti — odgovori mu Porter. — Taj tip, Miler, nikad se ne predaje bez borbe. Dao sam reč građanima ovog kraja da ću ostati na ulici.

Šef se povuče u stanicu a Porter pređe ulicu da bi zauzeo mesto na suprotnom trotoaru. Revolveraš otkopča koltove u futrolama, pre nego što se zalavio u stolicu na trotoaru. Gleđao je prema istoku, duž gotovo pustog puta, odakle će doći kočija.

U međuvremenu, Džonatan Karadin je napustio Tompsonovu konjušnicu kroz stražnji izlaz i polako krenuo sporednom ulicom. Ubrzo je skrenuo u jedan uski sokak koji je vodio na glavnu ulicu, odakle je mogao da posmatra bližu okolinu. Primetio je da je okolina neobično tiha. Na celom prostoru bilo je samo nekoliko građana. Video je direktora Rančerske narodne banke kako šeta suprotnim trotoarom i pozdravlja svog blagajnika na uglu glavne i Bislejske ulice. Njih dvojica s puno poštovanja klimnuše glavom prema čoveku odevenom u crnu odeću, koji je sedeo na stolici na trotoaru. Džonatan je odmah prepoz-

nao Portera. Njegova šerifska zvezda blistala je na suncu.

Na prilazu u grad, zaustaviše se pet konjanika da bi osmotrili teren prema istoku. Barbara Banister i četiri njena čoveka spremali su se da krenu.

— Hamer i Berger su se već morali vratiti u logor — progundā Timoti.

— Uskoro će nam se i oni pridružiti — reče Barbara Banister i sleže ramenima. — Izgleda da su se negde uspavali.

— Oni će nam se pridružiti kad mi obavimo posao i napustimo Blekston — prognozirao je Skelton. — U međuvremenu...

Na istočnom horizontu pojavi se oblak prašine. Timoti pokaza rukom u tom pravcu.

— Evo ih dolaze, Barbara.

Žena potera svog konja.

Kad su ušli u glavnu ulicu, na putu prema Rančerskoj narodnoj banci, prošli su pored soka-ka u kojem se prikrrio Džonatan Karadin. Takođe su prošli pored stolice na kojoj se odmarao Robert Porter, a zatim i pored poštanske stanice, da bi, na kraju, zaustavili konje pred bankom.

Timoti sjaha i ostade kraj privezanog konja, dok su Barbara Banister i ostala trojica ušli u banku. Skelton se muvao kraj otvorenih vrata, držeći pušku ispod desne ruke. Motrio je na prostor ispred poštanske stanice.

Dok je Barbara razgovarala sa blagajnikom i direktorom, dvojica njenih momaka stajali su pored tezge, praveći se kao da se dosađuju.

— Možemo li da vas nečim uslužimo, gospo. . .

— Ja ću uslužiti damu, Pitere — osmehnu se direktor. — Dobro jutro, gospodo. Dobro došli u Račersku narodnu. . .

Dok se direktor upustio u kraći govor, žena je izmenjivala osmehe sa blagajnikom. Sa glatko izbrijanog lica ovog čoveka njen pogled odluta prema velikoj čeličnoj kasi s desne strane direktorove kancelarije.

Odnekuda sa ulice začula se vika.

— Stiže kočija!

Barbara ču zveckanje amova i topot kopita. Dakle, kucnuo je njen trenutak.

Porter ustade sa stolice i stade na ivicu trotoara. Na uglu uličice, Džonatan otkopča futrolu pozajmljenog kolta. Drugo oružje, koje je zadenuo za pojas, pravilo je nelagodno ispupčenje u predelu njegovog stomaka. Začkiljivši očima, pratio je svaki Porterov pokret.

Dižući oblake prašine, kočija stiže glavnom ulicom i zaustavi se ispred stanice. Porter pođe preko ulice. Džonatan je primećio da se ovaj revolveraš služi i desnom i levom rukom, tek kad se Porter mašio za svoj levi kolt. To ga je činilo opasnijim nego što je Džonatan pretpostavljao.

Sa svog povoljnog mesta na ulazu u banku, Skelton je posmatrao dvojicu putnika koji su izlazili iz kočije. Bila su to dvojica trgovačkih putnika sa svojim koferima i uzorcima. Kad se pojavio treći putnik, Skelton dade Barbari znak preko ramena.

— Tu je.

Direktor banke i blagajnik se ukočiše od straha kada drugi Barbarin čovek izvuče revolver iz futrole i uperi ga u njih. Bar-

bara Banister nestrpljivo mahnu rukom prema kasi. Jedan od njenih pratilaca izvuče savijenu vreću ispod svoje jakne. Ona je uze i baci je direktoru.

— Otvori tu kasu i isprazni je! Ako budem morala da ponovim naređenje, kunem se da ću vas pobiti pre nego što odem odavde!

Stojeći kraj ulaznih vrata Banke, Skelton je posmatrao Portera koji je prilazio zaustavljenoj kočiji.

Radili su brzo. Timoti je blagajnika onesvestio drškom svoga kolta, odvukao ga u direktorovu kancelariju, bacio ga na pod a zatim ga vezao i začepio mu usta. Barbara Banister i drugi pratilac motrili su na direktora dok je, još uvek se tresući od šoka, praznio kasu i trpao novac u vreću. Kad je završio s tim, i kad više ništa nije ostalo u kasi, vezali su i njega i zapušili mu usta.

— Evo ga izlazi — zakikota se Skelton. — Ovde će starcu biti kraj.

Treći putnik se pojavio na vratima kočije samo polovinom svoga tela. Razlog njegovog sporog izlaženja iz kočije Džonatanu je bio jasan tek kad je ugledao štaku na koju se naslanjala leva polovina tela krupnog i sedokosog čoveka. Bio je invalid.

Porter izvuče svoj levi kolt.

— Ne mrdaj, Mileru! — doviknu on invalidu.

Džonatan je morao da se munjevito odluči. Video je kako je stranac zinuo a izraz zaprepašćenja zgužva njegovo lice. Znao je da Porter hoće da ga ubije. Stoga Džonatan izvuče Džeksonov kolt, nategnu oroz, brzo na-

nišani i odmah opali. Nekako istovremeno, uz prasak kolta začu se i Porterov bolan krik, posle čega mu kolt ispade iz ruke. Zrno mu je spržilo levi palac.

— Ne dozvolite da me ubije to divlje pseto! — zagrme stranac kad se Džonatan pojavi iz sokaka. — On nije šerif! On je pokvarena varalica i lopov!

Sa ulaza u banku, Skelton je frenetično gestikulirao svojim ortacima.

— Neko je pucao u Roberta — vikao je. — Stari je još uvek u kočiji.

— Do đavola sa starcem! — odbrusi Barbara Banister. Ona je nosila vreću s novcem i besno sevala očima. — Neka ide do đavola i Robert! Gubimo se odavde!

Ona prođe pored Skeltona koji krenu za njom preko kolovoza do mesta gde su im konji bili vezani. Druga dvojica podoše za njima.

U međuvremenu, Porter je izvukao svoj desni kolt i opalio na Džonatana. Ovaj se munjevito pognu i revolversko zrno mu prozvižda pored desnog uva. Potom, umesto da ustane, Porter se otkotrlja prema sokaku iza banke. Presavivši se u struku, Džonatan potrča za njim. Kad je stigao do ugla, on se pribi uz zid.

— Prestani, Porteru! — viknu on. — Nemaš kuda dalje!

Ne poslušavši ga, Porter nastavi da trči. Džonatan ga je gonio kroz sokak, a zatim kroz sporednu ulicu.

Barbara Banister sa svojim ljudima projaha pored kočije u pravcu izlaza iz grada. Narod je

izlazio iz kuća na ulicu i pitao se šta se dešava.

Međutim, razbojnici nisu računali na upornost direktora banke. Mada je bio vezan i zatvorenih usta, još uvek je mogao da se kotrlja po podu. Kada se dokotrljao do izlaza, uspeo je nekako da stane na noge.

Na uglu sokaka, Džonatan priskoči i zakloni se iza jednog bureta za kišnicu. Čuše se još dva pucnja i on oseti vetar od jednog zrna koje prozvižda pored njegovog obraza. Drugo zrno podiže prašinu ispred njegovih nogu. Džonatan ponovo nategnu oroz i odluči da se malo primiri. Malo kasnije on proviri iza bureta.

Jedini čovek, koji je bio na vidiku, bio je Patrik Morgan. Stajao u dovratku zgrade Zapadne unije i zabrinuto gledao u Džonatana. Kad ga je ovaj ugledao, Morgan mu rukom pokaza iznad njega.

— Pazi na krov, Džonatane! — doviknuo mu je baš u trenutku kada je ponovo prasnuo Porterov kolt.

Porterovo zrno probuši bure i iz njega počeo da curi voda. Sa revolverom u ruci, gledajući prema krovu, to jest, prema mestu koje mu je Morgan pokazao, Džonatan se polako i oprezno uspravi.

Bio je to krov skladišta za pšenicu. Džonatan je osmatrao i čekao. Ubrzo je ugledao Porterovu glavu i ramena kako se pojavljuju iza ivice krova. Istovremeno je za trenutak primetio i njegov upereni revolver. Tada Džonatan ponovo opali. Porter se zgrči, preturi se preko krova i pade na zemlju.

Direktor banke je nekako uspeo, koristeći se kvakom ulaznih vrata, da odveže krpu kojom su mu bila vezana usta.

— Opljačkali su banku! — viknu on. — Žena i tri muškarca! Zaustavite ih!

Kad ga je Džonatan čuo, odmah se okrenuo i potrčao nazad prema glavnoj ulici.

Na polovini puta drugog i poslednjeg bloka kuća u glavnoj ulici, Barbara Banister je čula ljutite povike iza sebe, pa je besno naredila svojim ljudima:

— Bežimo! Krenuli su za nama!

Oni podbodoše konje da bi ih naterali u žestok galop. Narod koji je prelazio preko ulice rasprši se levo i desno. Jedan starac nije bio dovoljno brz. Još je bio nasred ulice kada su pet jahača jurili direktno na njega. Međutim, Skeltonov konj zastade kao ukopan, Timotijev ustuknu i zamalo ga ne obori. Potom su prošli i starac ostade nepovređen.

Džonatan Karadin se vratio u glavnu ulicu u trenutku kada je petoro jahača podbolo konje u galop. Zureći da izađe iz kočije, invalid izgubi ravnotežu i pade na zemlju. Iz ležećeg stava, još uvek se oslanjajući na štake, vikao je prema ženi koja je jurila na konju:

— Barbara, vrati se! Prokleta bila!

Džonatan potrča prema jednim špediterskim kolima u koja su bila upregnuta dva krupna konja. Za tren je odvezao konje i uskočio na kočijaševo sedište. Reagujući na njegovu gromoglasnu komandu, konji pojuriše glavnom ulicom.

Na sledećem uglu skrenuo je kola levo, a onda na kraju paralelne ulice skrenuo desno na put koji se protezao paralelno sa glavnom ulicom. Kada je prevalio nešto više od stotinjak metara, ponovo je skrenuo desno.

Posle trenutnog zastoja, Barbara i njeni ljudi ponovo su poterali konje galopom. Mnogi građani su čuli bankarevo upozorenje koje se prenosilo od usta do usta. Iz dovratka skladišta tekstilne robe, vlasnik opali iz puške, ali u prazno.

Barbara je u tom trenutku jahala tik uz Skeltona, ali on nije bio svestan toga, kad se naglo okrenuo u sedlu i zamahnuo puškom da puca u vlasnika skladišta. Cev puške zakači Barbaru Banister po licu. Ne pishnuvši, ona pade na zemlju dok je konj bio u punom trku. Skelton pogleda iza sebe i vide je kako leži zgrčena ne pokazujući znake da će ustati. On opsova i vrati pušku u futrolu a zatim se maši za uzde konja na kome je bio opljačkani novac.

Četvorica begunaca približavali su se poslednjem bloku zgrada na izlasku iz grada. Odjednom, iz sporedne ulice pred njih iskrsnu Džonatan Karadin i svojim kolima prepreči put na glavnoj ulici. Begunci su bili primorani da naglo zaustave konje, jer su bili zbunjeni iznenadnom preprekom. Da bi savladali ovu prepreku, morali bi da prođu pored zaprege ili pored zadnjih točkova kola.

Džonatan Karadin se nalazio na sredini, naoružan i opasan.

Pre nego što je skočio sa sedišta na zemlju s druge strane kola, on opali jednom iz svog kol-

ta. Skelton je skrenuo desno i brzo je pucao. Džonatan uopšte nije čuo prasak sačmare Randolfa Dekstera. Sedlar je bi sakriven iza jednog sanduka na uglu ulice tako da s te kratke udaljenosti nije mogao da promaši. Dvostruki hici odmah oboriše Skeltona i on pade s konja kao lutka.

Opružen na zemlji iza kola, Džonatan primeti Timotija kako okreće konja prema prolazu između stražnjeg dela kola i trotoara. On nanišani i opali još dva hica. Timoti je bio pogođen. On podiže ruke uvis i zavalio se na leđa, na konjske sapi. Druga dvojica poteraše konje oko kola, okrećući se u sedlu da bi otvorili vatru na Džonatanu koji je ležao na zemlji.

Vadeći i drugi kolt, koji mu je bio zadenut za pojasom, Džonatan se okrenu i podiže se na kolena. Pucao je iz oba kolta. Jedan od jahača ispusti oružje i uhvati se za rame.

— Dosta! — kriknu on. — Dosta!

— Pređi na trotoar i čučni! — naredi mu Džonatan.

Randolf Dekster i Džordž Tompson odvukoše trojicu ranjenih razbojnika u zatvor. Mrtrvog Skeltona odneli su u pogrebni zavod. Povrativši se od udarca, koji ga je onesvestio, blagajnik Rančerske banke pomogao je svom direktoru da vrata u kasu sav novac.

Džonatan preseče bankarovu izjavu zahvalnosti i pridruži se grupi ljudi koji su se okupili oko zgrčenog, beživotnog tela Barbare Banister.

Ubrzo se na sceni pojavi doktor Keri i odmah počeo pažljivo

da pregleda Barbaru. Za to vreme, šef poštanske stanice i još dva čoveka pomogli su invalidu da ustane.

Uz pomoć štaka, krupni stranac pođe polako prema grupi koja se okupila oko mrtve žene.

— Mora da je odmah izdahnuo — objavi doktor i posebno naglasi: — Kad je pala na zemlju, slomila je vrat.

— Nikad u svom životu nije pala s konja — zagrmje stranac.

— Mora da ju je neko gurnuo ili je kolan popustio.

Ozbiljnog izraza lica dugo je gledao u nju, a onda kao čovek kad se trgne iz sna zatrese glavom.

— Ko je ovde šerif? — upita on. — Mislim, pravi šerif.

Džonatan je stajao pored krupnog čoveka.

— Šerif leži u postelji jer je nedavno ranjen. Možda se do sada dovoljno oporavio za razgovor, ako ste na to mislili.

— Rado bih razgovarao s njim — reče stranac polako.

— Pokazaću vam put — ponudi Džonatan svoju pomoć.

— Gde je Porter?

— Porter je mrtav.

Čovek zadovoljno klimnu glavom.

— Ali šta je sa stokom? — upita on. — Gde je moje stado?

— Kakvo stado?

Stranac pogleda u mrtvu ženu.

— Zovem se Banister. Stiv Banister. Ona je bila moja žena. U njegovim plavim očima pojavi se bes. — Samo formalno, ali samo nekoliko meseci. Ona i onaj lupež, koji je pokušao da me ubije, ukrali su moju stoku, sve do poslednjeg grla. Takođe su uk-

rali konje i kola. To je bilo sve što sam imao na ovom svetu. — Pogledao je u Džonatanu. — Jeste li vi možda zamenik?

— Ne — odgovori Džonatan. — Ali šerif je moj dobar prijatelj. Sve što bi on mogao da vam pomogne, možete zahtevati od mene.

— To mi odgovara — reče Banister. Njegovo iskreno lice se iskrivi u grimasu i on pogleda prema šerifovoj kancelariji. — Ti lopovski psi — promrmlja on besno. — Ti prevaranti i pljačkaši! Nadam se da će umreti u najtežim mukama. Nadam se da je i Porter tako skončao.

Banister stavi među zube dugačku cigaru i kresnu palidrvce da bi je pripalio.

Pošli su prema verandi ispred šerifove kancelarije.

— Posao je polovično završen — nastavi Banister. — Porter ne bi ostavio stoku bez čuvara. Ta goveda imaju najbolju cenu u Santa Ani. U okolini se nalazi rudnik pa je potrebno puno mesa, a tamo ga nema ni za lek.

Džonatan je pravio računicu. Mora da su ostavili samo četvoricu goniča kod stoke.

— Kad budu čuli da sam još živ, zaboće ih stomak — promrmlja Banister. — Gde su oni?

Džonatan mu objasni gde se nalazi njihov logor.

— Jedino bi moglo da se dogodi da su ponovo krenuli na zapad — reče Banister.

— Postoji samo jedan način da to saznamo — umeša se Džordž Tompson. — Organizovaćemo poturu i. . .

— Meni je potrebno nešto više od poture, prijatelju — reče Banister. — Potrebno mi je šest po-

uzdanih goniča u koje mogu biti siguran. Nema koristi od gonjenja Porterovih prijatelja a da stoka za to vreme odluta.

— Svi ovdašnji rančeri imaju svoj redovan posao — reče Tompson. — Ali možda bi mogli da pozajme po jednog čoveka sa svakog imanja.

Banister klimnu glavom.

— U redu, biću zahvalan za svaku pomoć koju mi pružite.

Posle otprilike četrdeset pet minuta, potera sastavljena od deset do zuba naoružanih građana, približi se kotlini u kojoj je logorovala stoka. Banister je delio sedište na lakim kolima. Pored njega je sedeo Džordž Tompson, dok ih je Džonatan Karadin pratio na konju.

Suočeni s ovako nadmoćnom silom, kuvar i tri preostala goniča bili su previše uplašeni da bi pružili otpor. Lokalni dobrovoljci su ostavljeni da čuvaju stoku, dok su ostali odveli uhapšeničke u zatvor. Džonatan je otpratio Stiva Banistera do kuće doktora Kerija, da bi tamo razgovarao sa šerifom Džeksonom.

U gostinsku sobu doneta je Kerijeva lična stolica za ljuljanje da bi se u nju smestio stočar.

— Bol je malo manji, samo malo — odgovori on na doktorovo pitanje.

— Boli vas sve vreme?

Banister namignu.

— Ne prestaje, doktore — promrmlja on. — Zato sam i došao, da bih našao svoju stoku. Ova junad su moja, kako bi bankari u Novom Meksiku rekli, jedina aktiva. Moram ih oterati u Kaliforniju i prodati ih po najvišoj mogućoj ceni. Kada budem isplatio ljude, otputovaću u Los

Andeles. Tamo živi izvesni specijalista po imenu Andersen. Jedan lekar iz San Vinsentea rekao mi je da je taj Andersen jedini čovek koji seče kosti testerom i koji može da pomogne u slučajevima kakav je moj. Pričao mi je o živčanom pritisku, o operaciji i o mnogim drugim koještarijama koje ja nisam razumeo. — Za trenutak je ućutao a ostali su čekali da nastavi.

— Ima neke nade — reče on posle nekoliko trenutaka. — To je nešto što mi niko ne može ukrasti. Nada. Onaj kućkin sin, Porter, ukrao mi je ženu i stoku. Opljačkao me je na mom sopstvenom ranču i ostavio me verujući da sam mrtav. Otišao je sa svim onim što sam imao, ali nije mogao da ubije moju nadu.

Banister uzdahnu duboko.

— Mora da sam bio skrenuo s uma kad sam se oženio tom ženom. To je najveća greška u mom životu. Bila je to užasno pohlepna žena koja je za novac bila spremna da učini sve.

— Porter je za sebe rekao da je njen nadzornik — reče Džonatan. — Da li je radio kod vas?

Banister odmahnu glavom.

— Ne, nikad nije bio na mom platnom spisku — reče. — Ni on, ni Skelton, ni Timoti, ni Klejton, ni Hanter. Po mom mišljenju, on i Barbara unajmili su te revolvere tek kad me je Porter opljačkao. Ona je pobila sve moje odane radnike. To sam saznao dok sam ležao u bolnici u San Visenteu.

Zdravstveno stanje šerifa Dirka Džeksona stalno se poboljšavalo.

— Porter i vaša žena planirali su da vas likvidiraju.

Banister klimnu glavom.

— Znao sam da se miluju iza mojih leđa. Kad je Porter otišao u uverenju da sam mrtav, jer sam imao dva kuršuma u grudima, uspeo sam nekako da se popnem na svoga konja. Smatrao sam da će biti bolje da odem iz svoga grada i da na nekom drugom mestu nađem doktora. U Stoktonu bi ljudi odmah obavestili Barbaru i Portera. Tako sam otišao u San Vinsente.

— Ali mora da su kasnije saznali da ih pratite — reče Džonatan.

— Na žalost, to je tačno — progunda Banister.

— Činjenica je da su bili preterano pohlepni — reče Džekson.

— Pitam se, čija je bila ideja da se opljačka banka dok Porter bude pucao na vas?

— Moje voljene žene — reče Banister. — Najverovatnije je ona bila ta koja je smislila takvu ideju. — Nekako izgubljeno slekao je ramenima. — No, možda bi trebalo da je želim. To je kod nje bilo kao neka bolest — ta prokleta pohlepa za novcem.

— To ja nazivam krađom najvišeg stepena — reče Keri. — Koliko čovek može da ukrade od drugog čoveka? Porter vam je ukrao ženu, stoku i na kraju pokušao je da vam oduzme život.

— Barbara nam je pričala o velikoj suši u vašem kraju — reče Džonatan. — Je li to tačno?

— Još kako. Ceo Lisičiji kanjon je spržen. Nijedno grlo ne bi moglo da ostane živo. Čuo sam kakva je jagma za mesom u Santa Ani, pa mi ništa drugo nije ostalo do da poteram stoku u Kaliforniju. Naravno, prethod-

no sam prodao svoje imanje, zalihe i kola. Samo nedelju dana pre polaska, Porter me je opljačkao. Ali jednu stvar mogu da vam obećam, gospodo. Otići ću u Santa Anu.

— Porter? Porter? — zamišljeno je ponavljao Džekson. — Nikad to ime nisam ranije čuo, ali čini mi se da je trebalo da ga čujem. Mislim, ako je profesionalni revolveraš, morao bih da čujem to ime.

— Eh, budite sigurni da je on imao više imena — reče mu Banister. — Sećam se kako sam o njemu pričao doktoru dok me je lečio u San Visenteu. On je znao njegovo drugo ime. Prepoznao ga je po mom opisu. Izgleda da je Porter jednom prošao kroz San Vinsente. Zvali su ga Džems Garfild.

— Garfild? — viknu Džekson.

— Zaboga, ne uzbuđuj se — upozori ga Keri.

— Džems Garfild? — Džekson je zainteresovano posmatrao Banistera. — Jeste li sigurni u to ime?

Banister potvrdno klimnu glavom.

Džekson se zavalio u svoje jastuke.

— Dakle, to je odgovor na jednu drugu zagonetku. Sve vreme dok ležim ovde razmišljam ko je pucao u mene. Naravno, Garfild. Prokleta kukavica zaklela se da će me ubiti.

— Ispričaj nam — predloži Džonatan.

— Njegov brat Konrad se razmetao u jednom gradiću čiji je naziv Gloub. Bilo je to pre nekoliko godina — počeo je Džekson. Praveći se važan kao prva lič-

nost u mestu, možete pretpostaviti šta je sve činio. Brz u potezanju oružja i dovoljno opak da bi stekao praksu. Ja sam tada bio pomoćnik starom maršalu Grifitu. Konrad je pokušao da me ponizi.

— Izazvao te? — upita Keri.

— Nasred glavne ulice — klimnu glavom Džekson. — Bilo šta da je radio, Konradu Garfildu bila je potrebna publika.

— Toga puta nije prošao najbolje, a? — reče Banister.

— On je prvi potegao kolt ali je promašio — odgovori Džekson. — Moj hitac mu je izbio kolt iz ruke. Posle dve nedelje sukobio sam se s još jednim rođakom Džemsa Garfilda — Metom Donovanom. On se sada nalazi u okružnom zatvoru. — Klimnuo je glavom mršteći lice. — Džems Garfild je bio veliko zlopamtilo. Čim je saznao da sam ja šerif u Blekstonu, morao je da puca u mene.

— No, više ti neće praviti neprilike — reče mu Džonatan.

*

Pre nego što je otišao iz grada, Džonatan Karadin je svratio u Melindin restoran na kafu. Zaključio je da mu je kafa potrebna da bi smirio živce i da bi se osvežio za predstojeće putovanje do svoga ranča. Osim toga, pozeleo je da još jednoraz ugleda Melindu.

— Džonatanе! — viknu ona kad ga je ugledala u vratima, zaboravljajući na ostale goste što su s interesovanjem gledali u Karadina i zadovoljno se smeš-

kali. — Veoma mi je drago što si svratio. Danas sam čula pucnjavu, ali sam ostala u restoranu. Sve sam čula. Milo mi je što je s tim konačno završeno i veoma sam ponosna na tebe.

— To je bilo nešto što je moralo da se obavi — reče Džonatan kruto, ne obraćajući pažnju na nasmejana lica trojice kauboja koji su sedeli kraj šanka. — Kako bi bilo da popijemo kafu, Melinda? — reče on, privuče stolicu i sede.

Melinda nasu vrelu tečnost u porculansku šolju i stavi je pred njega.

— Hvala.

— I drugi put, Džonatan — reče ona gutajući ga očima. — Drago mi je da si dobro.

— Mislio sam da svratim pre nego što odem iz grada, da vidim da li se sekiraš — reče Džonatan nelagodno. — Porter i njegovi stočari više ti nikad neće remetiti mir.

— Ni Barbara Banister? — reče Melinda.

Džonatan klimnu glavom.

— Kad žena pogine, osećam se više nego nelagodno. Ali ona je bila opaka žena. U to ne treba sumnjati.

— Ono što se dogodilo, moralo se dogoditi, Džonatan. Završilo

se na najbolji mogući način. Najvažnije je da si ti ostao čitav.

Džonatan sleže ramenima a zatim srknu vrelu kafu.

— Nije bilo razloga za strahovanje, Melinda. Mislim na to koliko si ti brinula. . .

— Sad se vraćaš na ranč? — prekide ga Melinda smeškajući se i gledajući ga kako se muči da proguta gutljaj vrele kafe.

Džonatan klimnu glavom.

— Pa, sačekaj još koji minut. Samo da pripremim malo iznenađenje.

Džonatan se namršti na nju, ali se ona udalji pre no što je on uspeo da progovori reč. Ispio je kafu i postao nestrpljiv kada se Melinda posle desetak minuta ponovo pojavila sa velikom korpom u ruci.

— Jedan mali deo puta jahaću s tobom, Džonatan — reče ona. U očima joj je blistala sreća. Međutim, bilo je očigledno da je ona bila potpuno nesvesna njene nelagodnosti.

— Moj ujak će paziti na restoran a ja sam spakovala lep ručak. Ona izađe iza tezge, uhvati ga pod ruku i podiže sa stolice. — Tako je divan dan — reče dok ga je vodila prema izlazu iz restorana, — pa sam izuzetno raspoložena za piknik.

K r a j

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnihi mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefonu 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
•DNEVNIK•, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvodanskih brigada br. 7/XII

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

N A R U D Ź B E N I C A
ZA BIBLIOTEKU LJUBAV — Raula Amona

Ovo su jedinstvene knjige o Učenju Vatre i srodnim Znanjima. Autor naslova je vodeći Učitelj Vatre, dakle čovek koji to Znanje poznaje iznutra. Otkrijte drukčijeg sebe, menjajte se prema vlastitim zahtevima — budite onakav kakav želite da budete. Ostvarite svoje snove. Pred Vama je prava duhovna riznica, koja kuca na vrata Vašeg srca.

Ovim neopozivo naručujemo sledeće knjige iz biblioteke »Ljubav« Raula Amona (zaokružite broj ispred naslova):

1. O UČENJU VATRE	220 dinara
2. LEČENJE VATROM	220 dinara
3. VAŠA SUDBINA PO UČENJU VATRE
(u dve knjige)	440 dinara
4. VAŠ RUKOPIS — OGLEDALO VAŠE SUDBINE	220 dinara
5. PARALELNA ZNANJA I UČENJE VATRE	330 dinara
6. TIGAR I ZMAJ	170 dinara
7. OKULTNE POJAVE	220 dinara

VAŽNA NAPOMENA: Za narudžbinu knjiga iznad 500 odobravamo rabat od 10 odsto; za narudžbinu knjiga u vrednosti iznad 1.000 dinara, kupac dobija rabat od 15 odsto, a za kupovinu celog kompleta — 20 odsto.

Poručene knjige šaljemo pouzećem uz doplatu PTT usluga.
Po želji, knjige šaljemo uz posvetu autora Raula Amona.

Poručene knjige pošaljite na adresu:

(Prezime, očevo ime i ime)

(Mesto, ulica i broj)

U _____ dana _____ 1991. godine

(Svojeručni potpis)

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

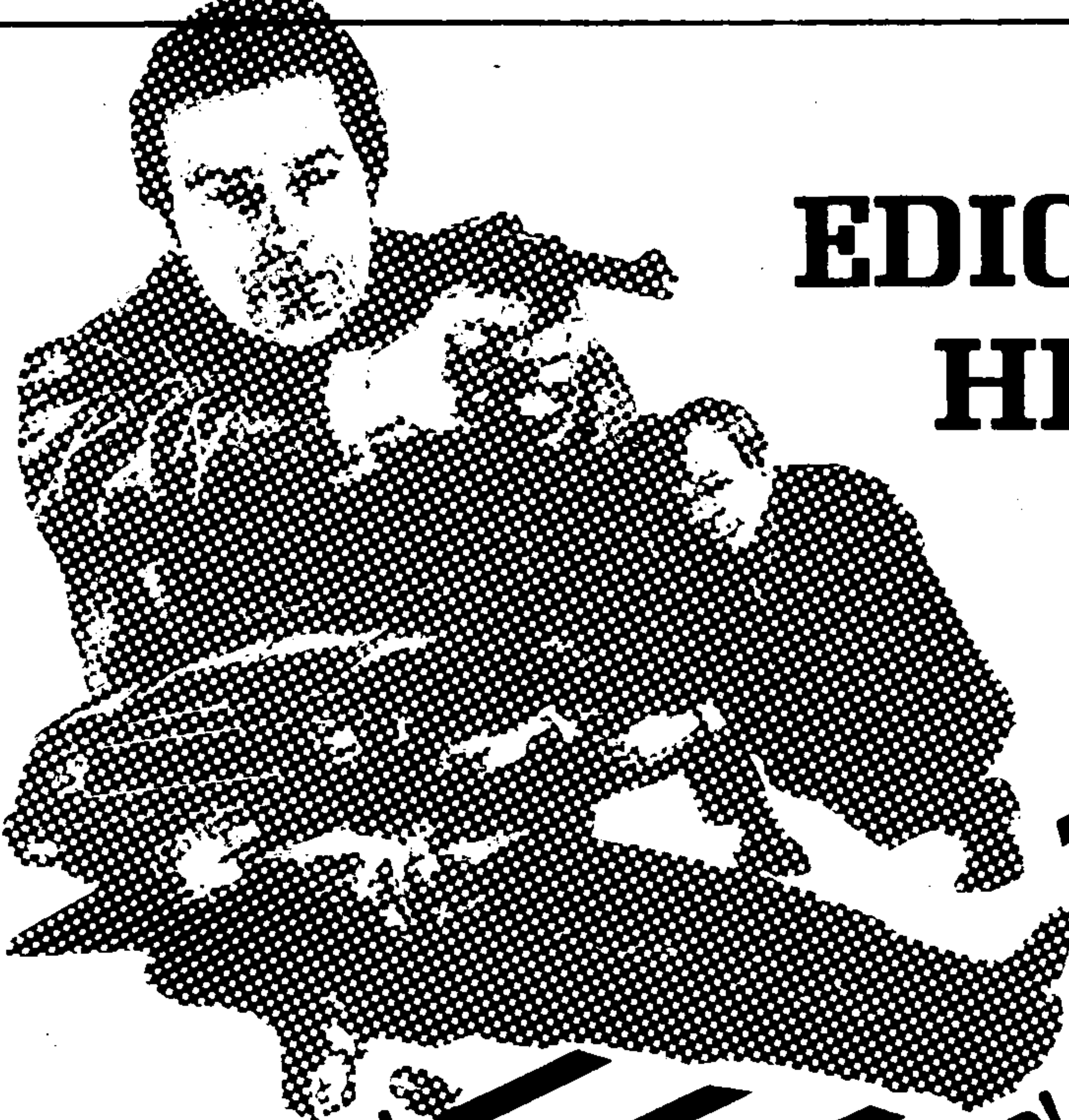
ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

EDICIJA HEJZI

Uzbudljivo!

Zagonetno!

Senzacionalno!

Šokantno!

Izuzetan tempo!

Žestoka akcija!

Neskrivena surovost!

Otvoreni seks!

**Pisano grubim i sočnim
jezikom podzemlja!**

**KRIMIĆI O HEJZIJU —
KRIMIĆI KOJI SE PAMTE!**

Poštovani čitaoci.

mnogi od Vas nam pišu ili nas pozivaju telefonom interesujući se da li mogu da kupe romane o HEJZIJU koji im nedostaju, a neki žele da kupe ceo komplet od 12 romana iz edicije HEJZI, objavljenih u 1990. godini.

Da bismo Vam izašli u susret i omogućili Vam da kompletirate Vaše zbirke, ili da odjednom kupite svih 12 do sada objavljenih romana iz ove edicije, objavljujemo dve narudžbenice. NARUDŽBENICA I je za one koji žele POJEDINE primerke, a NARUDŽBENICA II je za one koji žele KOMPLET od 12 romana o HEJZIJU objavljenih 1990. godine.

Zainteresovani treba čitko, najbolje štampanim slovima, da popune jednu ili drugu narudžbenicu i da je pošalju na adresu:

**NIŠP „DNEVNIK“, IZDAVAČKA DELATNOST, ODELJENJE PRODAJE
21000 NOVI SAD, ul. Vojvodanskih brigada broj 7/VI**

N A R U D Ź B E N I C A I

Ovim putem poručujem romane iz edicije HEJZI i to sledeće brojeve: _____

Od svakog poručenog romana pošaljite mi po _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 50 dinara po jednom primerku.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Izjavljujem da ću naručene primerke platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

(Datum)

(potpis naručioca)

N A R U D Ź B E N I C A I I

Ovim putem naručujem _____ kompleta od 12 (dvanaest) romana, od broja 1—12, objavljenih u ediciji HEJZI 1990. godine.

Pristajem na cenu od 500 dinara po jednom kompletu i istu ću platiti poštaru prilikom prijema pošiljke.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

(datum)

(potpis naručioca)

U SLEDEĆEM BROJU

Dž. O' Rurk

KIŠA METAKA NAD ČEJENOM

Karpenter je, međutim, bio energičniji. Iza pojasa je izvukao krivi vojnički nož na sklapanje, i počeo da regrutu cepa poramenice uniforme. Gruba tkanina teško je popuštala čak i pod oštricom, ali je iz postave ubrzo ispao koverat sa pečatom. . .

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORI

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128096